

Клифърд Саймък
Големият преден двор

Хайръм Тейн се събуди и седна в леглото си.

Таусър лаеше и драскаше по пода.

– Млъквай! – извика Тейн към кучето.

Таусър вирна уши и наклони глава към него въпросително. После захвана отново да лае и да драска по пода.

Тейн разтърка очи. Прокара ръка през четинестата си коса и реши отново да заспи като придърпа завивката си.

Обаче нямаше да може, докато Таусър лаеше.

– А бе какво ти става? – попита той Таусър, но в гласа му нямаше гняв.

– Баф! – отвърна Таусър и продължи упорито да драска по пода.

– Ако искаш да отидеш по нужда, трябва само да бутнеш плъзгащата се врата. Знаеш как става. Нали всеки ден го правиш?

Таусър спря да лае и седна тежко на пода, наблюдавайки как господарят му се измъква от леглото.

Тейн облече ризата, нахлузи панталоните си, но не си даде труд за обувките.

Таусър изтича в ъгъла на стаята, притисна муцуната си към дъската в основата на стената и задуши с влажния си нос.

– Да не си погнал някоя мишка? – попита Тейн.

– Баф! – отвърна Таусър с подчертан акцент.

– Не си спомням някога да си вдигал такава врява заради една мишка – рече Тейн, леко озадачен. – Сигурно си откачил.

Беше красиво лятно утро. Слънчевите лъчи нахлуваха през отворения прозорец.

„Денят е хубав за риба“, рече си Тейн, ала сетне си спомни, че няма да ходи за риба, защото трябваше да отиде до града и да разгледа онази голяма спалня от кленово дърво, за която бе чул по пътя за Уудмън.

„Твърде вероятно е“, помисли си Тейн, „да искат два пъти повече от действителната ѝ стойност. Времето е такова, че човек не може да припечели един честен долар. Всички започнаха много да разбират от антики.“

Тейн стана от леглото и се упъти към всекидневната.

– Хайде – рече той на Таусър.

Таусър тръгна с него, спирайки от време на време, за да души из ъглите и да драска по пода.

– Здравата си се наострил – каза Тейн.

„Сигурно е някой мармот“, помисли си той. „Къщата остарява“.

Той отвори плъзгащата се врата и Таусър излезе навън.

– Остави го този мармот за днес – посъветва Тейн кучето. – Загубил си битката. Никога няма да го откриеш.

Таусър зави зад ъгъла на къщата.

Тейн забеляза, че нещо с табелата, окачена на крайпътния пилон, не беше наред. Една от халките се бе отворила и ламарината висеше.

Той прекоси алеята за колите, мина през тревата, още мокра от утринната роса, и заоправя табелата. Не беше кой знае какво – просто една от халките на веригата се бе отворила. Сигурно беше от вятъра или някой минаващ от тук малчуган. Но пък малко вероятно беше да е малчуган. Тейн се погаждаше с децата и те никога не го безпокояха, както правеха с някои други хора в селото... банкера Стивънс, например. Непрекъснато тормозеха Стивънс. Той се дръпна малко назад, за да се увери, че табелата е закрепена както трябва.

На нея с големи букви беше написано:

„ПОПРАВКИ“

Отдолу с по-малки букви се четеше:

„поправям всичко“

А под него:

„ПРОДАЖБА НА АНТИКИ
Какво имате за продан?“

„Навярно ще трябва да имам две табели“, каза си Тейн, „една за работилницата за поправки и друга за антикварния магазин. Някой ден, когато намеря време, ще нарисувам два нови надписа – по един от двете страни на пътеката за коли. Така ще изглежда по-хубаво.“

Тейн се обърна назад и хвърли поглед оттатък пътя към горите на Търнър. „Красива гледка“, помисли си той. „Такъв голям участък с гора съвсем в края на града... тук имаше птици, зайци, мармоти и катерици и много колиби, изградени от няколко поколения момчета на Уилоу Бенд.“

Един ден разбира се някой много умен предприемач щеше да купи тази гора и да започне да строи жилищни сгради или нещо също

толкова неприятно, а когато това станеше, една голяма част – собственото му детство, щеше да бъде изрязана от неговия живот.

Таусър се подаде иззад ъгъла на къщата. Той вървеше покрай стената и душеше в основата ѝ, а ушите му бяха щръкнали ентузиазирано.

– Това куче се е побъркало – рече Тейн и влезе вътре.

Отиде в кухнята, шляпайки с босите си ходила по пода.

Напълни чайника с вода, сложи го върху колелото на печката и завъртя ключа под него.

Включи радиото, забравяйки, че е повредено.

Когато не се чу никакъв звук, Тейн си спомни, че то не работи и го изключи, отворен. „Ето, така стоят нещата“, помисли си той, „поправам работите на чуждите хора, а за своите все нямам време.“

Влезе в спалнята, сложи си обувките и оправи леглото.

Когато се върна в кухнята, откри, че печката пак не работи – колелото под чайника беше все още студено.

Тейн изрева и ритна печката. Вдигна чайника и сложи ръка върху колелото. След няколко секунди усети слаба топлина.

– Пак проработи – каза на себе си той.

Обаче Тейн знаеше, че някой ден ритането на печката вече няма да може да помогне. А дойдеше ли този момент, щеше да се наложи той да поработи върху нея. Навярно някой кабел вътре беше прекъснат.

Тейн постави отново чайника върху колелото.

Отпред, в двора се чу пукот и той излезе, да да види какво става.

Бийсли, градинар – шофьор – общ работник – и тъй нататък, на Хортън караше на заден ход един стар, разбрицан камион нагоре по алеята. До него седеше Аби Хортън, съпруга на Х. Хенри Хортън – най-важният човек в селото. Отзад на камиона, привързан с въжета и отчасти покрит с пъстър юрган на червени и лилави шарки, се мъдреше огромен телевизор. Тейн го бе поправял в миналото. Беше излязъл от мода още преди десет години и все пак по всички норми и правила бе най-скъпият апарат, украсявал някога някой дом в селцето Уилоу Бенд.

Аби скочи от камиона. Тя беше жива и енергична жена и обичаше да командва.

– Добро утро, Хайръм – каза Аби. – Можеш ли отново да поправиш този телевизор?

– Не съм виждал нещо, което да не мога да поправа – отвърна Тейн, ала въпреки това изгледа апарата с нещо средно между неприязън и изумление.

Беше го човъркал не веднъж и знаеше какво го очаква.

– Може да ви струва повече, отколкото е цената му – предупреди той Аби. – Всъщност имате нужда от нов телевизор. Този апарат е остарял и...

– Точно това казва и Хенри – рече злобничко Аби. – Хенри иска цветен телевизор, но аз няма да се разделя с този. Знаеш, че той не е само телевизор, а има и радио-грамофон. Пък и дървото и стилът му подхождат много на другите мебели. Освен това...

– Да, зная – прекъсна я Тейн, който бе чул всичко това преди.

„Горкичкият Хенри!“, помисли си Тейн. „Какъв живот води само! По цял ден е в завода за компютри, навсякъде все него показват, на толкова хора е началник, а всъщност е роб на жена-тиранин“.

– Бийсли! – извика Аби с добре школуван тон на армейски сержант. – Качи се отзад и го отвържи!

– Да, гос'жа – рече Бийсли – повлекан и дънгалак, който не изглеждаше особено умен.

– И внимавай с него! Не искам никакви драскотини!

– Да, гос'жа – отвърна Бийсли.

– Аз ще ти помогна – предложи Тейн.

Двамата се качиха отзад и започнаха да развързват старото чудовище.

– Тежко е – предупреди ги Аби. – Вие двамата действайте внимателно.

– Да, гос'жа – рече Бийсли.

Апаратът беше тежък и неудобен за пренасяне, ала Бийсли и Тейн го замъкнаха зад къщата, после нагоре по стълбите, през задната врата, по стълбището надолу към мазето като през цялото време Аби ги следваше впила орловия си поглед в тях, нащрек да предотврати и най-малката драскотина.

* * *

Мазето служеше на Тейн като работилница и като изложбена зала за антики. В единия край имаше дълги скамейки, отрупани със сечива, инструменти и кутии, пълни с всякакви джунджурии. Навсякъде се виждаха купища най-обикновена смет. В другия край на мазето бяха разположени разпадащи се столове, изтърбушени легла, старинни скринове и също толкова старинни шкафчета, стари, но калайдисани кофи за въглища, тежки решетки за камина и много други неща, които Тейн бе събирал от тук и там срещу възможно най-ниско заплащане.

Той и Бийсли оставиха внимателно телевизора на земята. Аби неотлъчно ги наблюдаваше от стълбите.

– Ах, Хайръм! – рече възбудено тя. – Сложил си таван тук! Сега мазето ти изглежда съвсем иначе!

– Ъъ? – измънка въпросително Тейн.

– Таван, казвам! Сложил си таван!

Тейн рязко вдигна глава и погледна нагоре. Това, което каза Аби, бе вярно. Имаше таван, само че той никога не го беше поставял.

Тейн преглътна, наведе глава, после рязко я изправи и отново погледна нагоре. Таванът все още си беше там.

– Не е някаква сглобена плоскост! – възкликна Аби с явно възхищение. – Изобщо не се виждат болтове! Как си го направил?

Тейн отново преглътна и гласът му се върна.

– Сетих се за едно-две неща – рече той едва-едва.

– Трябва и в нашето мазе да направиш такъв таван. Мазето ни е страхотна гледка! Бийсли смъкна тавана и го сложи в гостната, ама на Бийсли са му счупени ръцете.

– Да, гос'жа – рече кисело Бийсли.

– Ще го направя веднага, щом намеря време – обеща Тейн, готов да обещае какво ли не само, за да ги накара за излязат.

– Щеше да имаш много повече време – каза Аби язвително, – ако не се мотаеше нагоре-надолу из провинцията и не купуваше тези строшени, стари мебели, които наричаш антики. Навярно можеш да излъжеш местните хора, които идват до тук с колите си, обаче мене не можеш да излъжеш.

– От някои мебели изкарвам добри пари – спокойно отвърна Тейн.

– А за други ти смъкват ризата от гърба – рече Аби.

– Имам стар порцеланов сервиз – точно такъв, какъвто търсеш – каза Тейн. – Взех го преди ден-два. Много изгодно го купих. Мога да ти го

дам етино.

– Не ме интересува – отвърна тя и стисна здраво устните си, после се обърна и тръгна обратно нагоре по стълбите.

– Днес не е на кеф – рече Бийсли на Тейн. – Очертава се тежък ден. Винаги е такава, когато става рано сутрин.

– Не й обръщай внимание – посъветва го Тейн.

– Опитвам се, но не мога. Сигурен ли си, че не ти трябва помощник. Ще ти работя за малко пари.

– Съжалявам, Бийсли. Виж какво... защо не дойдеш някоя вечер, за да поиграем малко на дама².

– Ще дойда, Хайръм. Ти си единственият, който ме кани на гости. Всички други или ми се смеят, или ми крещят.

– Бийсли, идваш ли? – изрева Аби надолу по стълбите. – Цял ден ли ще стърчиш там? Имам да тупам черги!

– Да, гос'жа – рече Бийсли и заизкачва стълбите.

* * *

В камиона Аби решително се обърна към Тейн.

– Веднага се захващай с апарата! Без него съм загубена.

– Незабавно – отвърна те.

Той погледа малко след тях, после се озърна наоколо за Таусър, ала кучето беше изчезнало. По всяка вероятност пак бе клекнало при дупката на мармота, в гората отгатакъ пътя. „Изчезна, без дори да закуси“, помисли си Тейн.

Когато той се върна в кухнята, чайникът гневно кипеше. Сложи кафе в машината, наля вода и слезе отново долу.

Таванът все още си беше там.

Тейн запали всички лампи и закрачи из мазето, гледайки нагоре.

Таванът беше от ослепително бял материал и сякаш бе прозрачен... тоест, до известна степен. Човек можеше да надзърне в него, но не можеше да вижда през него. А нямаше и следи от ръбове на съединяване. Беше закрепен здраво за водопроводните тръби и лампите на тавана.

Тейн се изправи върху един стол и силно удари с кокалчетата си по тавана. Чу се звук подобен на звъна на камбана, почти същия като да бе чукнал с нокътя си фина, кристална чаша.

Тейн слезе от стола и застана до него, поклащайки глава. Всичко това изобщо не му го побираше умът. Част от вечерта бе посветил на поправката на косачката на Стивънс, а тогава в мазето нямаше таван.

Той порови в една от кутиите и намери електрическа бургия. Включи щепсела в контакта, качи се отново на стола и изпробва бургията върху материала на тавана. Въртящата се стоманена дрелка бясно заподскача напред-назад. Не успя да направи дори една драскотина. – изключи бургията и се взря в тавана. Нямаше дори следа от одраскано. Той опита пак като този път наблегна върху бургията с цялото си тяло. Обаче дрелката иззвънтя – пинннг! – счупи се и краят ѝ прелетя през мазето, удрайки се в отсрещната стена.

Тейн слезе от стола, намери нова дрелка, закрепил я върху бургията и бавно тръгна по стълбите нагоре, опитвайки се да премисли станалото. Ала беше твърде объркан, за да може да мисли. Този таван изобщо не трябваше да го има, обаче го имаше.

Тейн влезе във всекидневната, завърна единия ъгъл на стария, избелял килим и включи бургията. После коленичи и започна да пробива пода. Нещо спираше дрелката. Щом проби дъските, трябваше да навлезе в пространството между напречните греди.

Тейн изключи бургията и я остави встрани.

Отиде в кухнята – кафето беше вече готово. Преди да го налее обаче, той порови в чекмеджето на шкафа и намери малко фенерче, тънко като писалка. Върна се във всекидневната и освети дупката, която бургията току-що бе пробила. На дъното нещо блестеше.

Тейн отиде обратно в кухнята, намери няколко кифлички от вчера и си наля чаша кафе. Седеше до кухненската маса, ядеше кифлите и се чудеше какво да прави.

В момента поне сякаш нямаше какво толкова да прави. Можеше да пропилее целия си ден, опитвайки се да разбере какво е станало с мазето, но вероятно нямаше да знае повече, отколкото знаеше точно в този миг.

Душата му на янки, които усърдно печели пари, се бунтуваше срещу такова ужасно прахосване на време.

„Трябва да видя кревата от клен с балдахин“, каза си Тейн, „преди някой безпринципен градски дилър на антики да го е задигнал.“ Според Тейн, такава мебел можеше да се продаде на добра цена, ако му провървеше. Стига да го поправеше както трябваш, щеше да изкара доста добри пари от него.

„А може и добре да го спазаря“, рече си Тейн. Миналата зима за един телевизор без крачета бе дал чифт зимни кънки. Онези хора отгътък Удмън може би щяха с радост да изтъргуват леглото за един поправен телевизор, който работеше почти като нов. В края на краищата те навярно не използваша леглото и нямаха никаква представа за стойността му... поне Тейн горещо се надяваше да е така.

Той изгълта набързо кифличките и гаврътна втората си чаша кафе. Напълни една купа с храна за Таусър и я остави пред вратата. После слезе в мазето, взе телевизора и го постави в камионетката. В последния миг му хрумна да вземе и една поправена ловджийска пушка, която вършеше много добра работа, стига човек да внимаваше да не използва далекобойни патрони и няколко други дреболии, които попадаха на човек когато се пазареше.

* * *

Тейн се върна късно, защото денят му се оказа напрегнат и доста успешен. Не само, че натовари големия кленов креват с балдахина на камиона си, но взе също и един люлеещ се стол, решетка за камина, свитък стари списания, една старомодна бячка за масло, един орехов скрин и едно старо писалище, което някой малоумен и заваян декоратор беше боядисал в ясно зелен цвят. В пазарлъка бяха включени телевизорът, ловджийската пушка и пет долара. А най-хубавото от всичко бе това, че той така добре се представи! В този миг хората от Удмън навярно си умираха от смях за гдето така го бяха преметнали.

Тейн се чувстваше малко засрамен от това – те бяха толкова сърдечни хора. Държаха се с него така мило и го поканиха да остане за вечеря. Седяха и си говориха с него, разведоха го из фермата и дори го помолиха да се обажда винаги, когато има път към тях.

Той пропиля целия си ден и това никак не му хареса, но може би си струваше. Струваше си да си изгради такава репутация – на човек, който страда от размекване на мозъка и не знае цената дори на един долар. По този начин един ден може би Тейн щеше да успее да завърти по-добър бизнес в квартала.

Той чу телевизора, още щом отвори задната врата. Звукът беше ясен и силен и Тейн затрополи надолу по стълбите към мазето, обхванат от паника. Защото сега, когато бе изтъргувал телевизора без крачета, апаратът на Аби беше единственият долу, а той бе повреден.

И наистина беше телевизорът на Аби. Стоеше точно, където го бяха поставили той и Бийсли тази сутрин и нищо му нямаше... изобщо нищо му нямаше. Предаваше дори цветно!

Цветен телевизор ли!!!

Тейн спря най-долу на стълбите и се подпря на перилата, за да не падне.

Апаратът продължаваше да предава в цветовете.

Тейн го заобиколи и мина откъм задната му част.

Капакът беше свален и облеган на една от скамейките зад телевизора. Виждаха се вътрешностите му, които весело блестяха.

Тейн прекна на пода на мазето и премига към осветените вътрешни части – изглеждаха доста по-различни от обикновено. Той бе поправял апарата много пъти преди и смяташе, че има добра представа за това как трябва да изглеждат частите му. А сега те му се струваха различни, макар че колкото различни бяха, Тейн не можеше да каже.

По стълбите се чува нечии тежки стъпки и до него долетя гърмящ и сърдечен глас.

– Е, Хайръм, виждам, че си го поправил!

Тейн скочи на крака, сякаш беше на пружина и остана прав, скован и занемял.

Хенри Хортън стоеше на стълбите, леко разкрячен и щастлив.

– Казах аз на Аби, че няма да е готов, обаче тя ми рече да дойда, въпреки това... Ей, Хайръм, ама той предава цветно! Как го направи бе, човек?!

Тейн се усмихна мъртвешки.

– Просто пипнах тук-там – отвърна той.

Хенри слезе по стъпалата с тежката си стъпка и застана пред телевизора. Ръцете му бяха на гърба и той се взря в апарата по възможно най-началнически начин. Сетне поклати глава и каза:

– Никога не бих помислил, че е възможно.

– Аби спомена, че си искал да гледаш цветно.

– Ами да! Разбира се, че исках! Ама не и от този стар телевизор! Никога не съм очаквал този стар апарат да стане цветен. Как го направи, Хайръм?

Тейн изрече най-тържествено самата истина:

– Не мога точно да кажа – отвърна той.

До една от скамейките Хенри намери малко буре, търкулна го и го изправи пред старовремския телевизор. Седна предпазливо, после се отпусна, за да му е по-удобно.

– Така върви светът – рече той. – Има хора като тебе, ама те не са много – просто американци, които обичат да се ровят из боклуците. Чо-въркат навсякъде. Пипнат тук, пипнат там и преди да се усетят, хоп, измислили са нещо.

Хенри седеше върху бурето и се взираше в телевизора.

– Наистина е хубав – каза той. – По-добър е от цветните, които продават в Минеаполис. Отбих се в един-два магазина миналия път, когато бях там и хвърлих поглед на цветните телевизори. Да ти кажа честно, Хайръм, нито един от тях не беше толкова хубав, колкото този.

Тейн обърса чело с ръкава на ризата си. В мазето някак ставаше много топло. По цялото му тяло бе избила ситна пот.

Хенри намери голяма пура в един от джобовете си и я подаде на Тейн.

– Не, благодаря. Не пуша.

– И може би добре правиш – рече Хенри. – Отвратителен навик.

Той пхна пурата в устата си и я завъртя от изток на запад.

– Всеки човек заема своето място в живота – обяви Хенри като разпери ръце. – Когато става въпрос за такова нещо, ти си човекът, който може да се справи. Ти сякаш мислиш чрез механични изобретения и електронни вериги. Аз пък нищо не разбирам от тях! Дори и от компютри! Нищичко не отбирам, но си наемам хора. Не мога дори една дъска да срежа или да закова пирон. Обаче мога да организирам. Помниш ли, Хайръм, как всички се подсмиваха, когато основах завода?

– Е, имаше нещо такова.

– И още как! Седмици наред си криеха лицата в ръцете, за да не видят хитрите им усмивки. Какво си мисли, че прави Хенри, викаха си. Да отвори фабрика за компютри тук, в този пущинак! Да не би да си мисли, че може да конкурира онези големи източни компании?! И не престанаха да се хият, докато не продадох няколко десетки компютри и не получих поръчки за една-две години напред.

Хенри извади от джоба си запалка и внимателно запали пурата си, без да откъсва очи от телевизора.

– Тук има много хляб – рече благоразумно той. – Може да донесе сума пари... някой прост адаптор, който ще става на всеки друг телевизор може да бъде цветен.

Хенри звучно се закиска с пурата в уста.

– Ако в този миг „Ар Си Ей“ можеха да разберат какво става тук – продължи той, – то не биха си прерязали гръклянците на часа.

– Но аз не зная какво съм направил – протестира Тейн.

– О, няма значение – рече щастливо Хенри. – Утре ще занеса телевизора в завода и ще го оставя на няколко от моите момчета. За нула време ще открият какво си направил.

Хенри извади пурата от устата си, изгледа я изпитателно и после пак я захапа.

– Както казах, Хайръм, тази е разликата между нас. Ти можеш да направиш нещо, но нямаш възможностите. Аз не умея нищо, но мога да организирам, когато вече нещо е направено. Преди да сме свършили с това, ти ще се валиш до колене в двадесет доларови банкноти!

– Но аз не съм...

– Не се тревожи. Просто остави на мен. Аз притежавам завода и всички пари, които са ни необходими. Ще се спогодим за подялбата.

– Много ти благодаря – каза Тейн по навик.

– За нищо – натърти великодушно Хенри. – Просто имам агресивно и напористо чувство за печалбата. Щях да се срамувам от себе си, ако

бях пропуснал този случай.

Той седеше върху бурето и гледаше цветното предаване.

– Знаеш ли, Хайръм – рече Хенри след малко. – Често съм си мислил за това, но не можах нищо да направя. Имам един стар компютър в завода, който ще трябва да изхвърли на боклука, защото заема много място, което много ни трябва. Той е един от първите ни модели... нещо като експеримент, който напълно се провали. Наистина е скапана работа. Никой не успя да направи нещо с него. Опитвахме няколко подхода, но вероятно бяха погрешни... а може и да са били правилни, обаче ние не знаехме достатъчно, за да ги изпитваме както трябва. Вече толкова години компютърът стои в един ъгъл и аз отдавна трябваше да го изхвърля на боклука, но някак си хич не ми се иска. Чудя се дали няма да ти хареса... просто да се поровиш малко в него?

– Ами, не зная – отвърна Тейн.

Хенри зае благопристойна поза.

– Имай предвид, че изобщо не се ангажираш. Навярно нищо няма да можеш да направиш с него... Честно казано, ще се изненадам, ако успееш, но за опит пари не взимат. Може да решиш да го разпердушиниш на съставните му елементи заради специалното парично възнаграждение. В него има части на стойност няколко хиляди долара. Вероятно ще можеш да ги използваш по един или друг начин.

– Навярно ще бъде интересно – съгласи се Тейн без особен ентузиазъм.

– Добре – рече Хенри с ентузиазъм, който компенсираше липсата на такъв у Тейн. – Ще накарам момчетата да го докарат утре тук. Тежък е. Ще изпратя повечко помощници, та да го разтоварят и да го сложат долу в мазето.

Хенри внимателно се изправи и отръска пепелта от скута си.

– Ще накарам момчетата да вземат и телевизора по същото време – добави той. – Трябва да кажа на Аби, че още не си го поправил. Ако го оставя да влезе вкъщи, така както работи сега, тя ще се вкопчи в него.

Хенри се заизкачва тежко по стълбите. Тейн го изпрати до вратата и видя как фигурата му се изгубва в лятната нощ.

* * *

Тейн стоеше в сянката и наблюдаваше как неясната фигура на Хенри прекосява двора на Тейлър и стига до следващата улица, минаваща зад къщата му. Той пое дълбоко от свежия, ношен въздух и поклати глава, опитвайки се да пропъди бученето вътре, ала то продължи.

„Толкова много неща се случиха“, каза си Тейн. „Твърде много и то само за един ден: първо таванът, а сега телевизорът.“ Веднъж да се наспеше както трябва, щеше навярно да е в добра форма, за да се справи с положението.

Таусър дойде иззад ъгъла на къщата. Бавно и уморено, той се изкачи по стълбите и застана до своя господар. Беше оплескан с кал чак до ушите.

– Виждам, че си имал напрегнат ден – рече Тейн. – И точно както ти казах, ти не успя да хванеш мармота.

– Ууф! – бафна тъжно Таусър.

– И ти си като всички нас – рече му строго Тейн. – Като мене, като Хенри Хортън и всички останали. Преследваш нещо и си мислиш, че знаеш какво е то, обаче всъщност не знаеш. А най-лошото е, че нямаш ни най-малка представа защо го преследваш.

Таусър затупа уморено с опашка по стълбищната площадка.

Тейн отвори вратата, застана встрани, за да пусне Таусър да мине, после сам влезе вътре.

Сетне се разрови в хладилника и откри остатък от печено месо, едно-две парчета консервирано говеждо, изсъхнал резен сирене и половин купа спагети със сос. Направи си кафе и раздели храната с Таусър.

Като се нахрани, Тейн слезе отново в мазето, намери от някъде тъничко фенерче, включи го и започна да оглежда вътрешностите на телевизора.

Той клекна на пода с фенерче в ръка, опитвайки се да разбере какво бе станало с апарата. Различаваше се от преди разбира се, ала му бе трудно да определи в какво точно се различаваше. Някой беше пипал електронните лампи и ги бе изместил. Тук-там се виждаха малки, бели кубчета, закрепени сякаш по съвсем случаен и нелогичен начин... макар че навярно в това нямаше никаква случайност, призна – пред себе си. Той видя, че кабелите във веригите бяха подменени, а бяха добавени и много нови.

Ала най-учудващото нещо беше, че целият апарат изглеждаше сякаш набързо сглобен – като че ли някой го бе позакърпил на две на три,

само и само да го поправи възможно най-бързо, макар и временно.

„Някой ли?!“, изненада се Тейн. „И кой би могъл да бъде този някой?“

Той се наведе и започна да наднича в тъмните ъгли на мазето. Усети как го полазват многокраки, въображаеми насекоми.

Някой бе свалил капака на телевизора и го бе подпрял на скамейката. Беше оставил винтчетата, придържащи капака, в спретната редичка на пода. Значи набързо го бяха сглобили все пак, но апаратът изглеждаше много по-добре, отколкото когато и да било друг път.

Щом това беше бързата им работа, чудеше се Тейн, какво ли би било, ако имаха време да направят всичко както трябва!

Не бяха имали време разбира се. Навярно се бяха изплашили, когато той се бе върнал къщи... изплашили са се, още преди да могат да завинтят капака на телевизора.

Той се изправи сковано и се отдръпна.

А и таванът, като си помислеше само, не беше просто таван. Още един пласт, ако това беше точният термин, от същия материал като на тавана бе положен под дъските на пода и образуваше нещо като спойка между напречните греди. Тейн беше опрял в пласта, когато проби пода с бургията.

„Ами ако цялата къща е такава?“, запита се той.

На това имаше само един отговор: Имаше още нещо в къщата, заедно с него!

Таусър бе чул това нещо или го бе подушил или по някакъв друг начин го бе усетил и бе драскал като луд по пода, опитвайки се да го изкара от там, сякаш беше някакъв мармот.

Само че това нещо, каквото и да беше, със сигурност не бе мармот.

Тейн остави фенерчето настрана и се качи горе.

Таусър се бе свил върху килимчето във всекидневната до едно от креслата и тупаше учтиво с опашката си, за да поздрави своя господар.

Тейн стоеше и гледаше втренчено кучето. Таусър също го погледна, сънен и щастлив, въздъхна по кучешки и се нагласи да спи.

Каквото и да бе чул или подушил, или усетил тази сутрин Таусър, очевидно беше, че в този момент той вече не го чувстваше.

Тогава Тейн си спомни още нещо.

Беше напълнил чайника, за да стопли вода за кафето и го бе поставил върху печката. Беше включил колелото и почти от първия път то бе заработило.

Не му се бе наложило да рита дълго печката.

* * *

Тейн се събуди сутринта и усети, че нещо затиска краката му. Той бързо се изправи в леглото си, за да види какво става.

Нямаше защо да се тревожи обаче. Беше просто Таусър, който бе пропъзлял в леглото му и сега лежеше, проснат върху краката му.

Той скимтеше тихичко, а задните му крака потрепваха, докато преследваше зайци в съня си.

Тейн измъкна краката си изпод кучето, спусна ги на пода и заопипва за дрехите си. Беше още рано, но той изведнъж си спомни, че бе оставил всичките мебели, които бе взел предния ден, навън в камиона. Трябваше да ги прибере в мазето и да започне поправката им.

Таусър продължаваше да спи.

Тейн се запрепъва към кухнята и погледна през прозореца, а там, на западната площадка се бе сгушил Бийсли, общият работник на Хортън.

Тейн отиде до задната врата, за да види какво става.

– Напуснах ги, Хайръм – рече му Бийсли. – Тя продължи да ме хока всяка минутка и аз не можех да направя нищо, което да ѝ хареса. Тогава си вдигнах чуковете и ги напуснах.

– Ами, влез – каза Тейн. – Предполагам, че ще искаш да хапнеш нещо и да сръбнеш кафе.

– Чудех се дали ще мога да остана тук, Хайръм. Просто да преспиам, докато си намеря нещо.

– Нека първо да закусим – рече Тейн. – После ще говорим.

Не му харесваше тази работа, казваше си Тейн. Никак не му харесваше. След час-два Аби щеше да дойде и да вдигне врява за това как той бе подмамил Бийсли. Защото колкото и тъп да беше, Бийсли все пак вършеше доста работа, поемаше много ругатни, а и в града нямаше друг, който би се съгласил да работи у Аби Хортън.

– Майка ти винаги ми даваше курабийки – рече Бийсли. – Тя беше много добра, Хайръм.

– Да, така е – потвърди Тейн.

– А моята майка казваше, че вие сте хора от по-друго тесто, че не сте като другите в града, които се правят на много важни. Разправяше, че вашият род е от първите заселници тук. Вярно ли е, Хайръм?

– Хм, може би не точно първите, но тази къща е на почти сто години. Баща ми обичаше да казва, че под този покрив винаги е имало поне по един Тейн. Такива неща, струва ми се, означаваха много за него.

– Сигурно е чудесно да се чувстваш така – рече замислено Бийсли.

– Ти навярно се гордееш с тази къща, Хайръм.

– Е, „гордея“ не е точната дума. По-скоро чувствам, че ѝ принадлежа. Не мога да си представя да живея в друга къща.

Тейн включи едното колело на печката и напълни чайника с вода. Като го занесе обратно, той ритна печката. Обаче нямаше нужда от това, защото колелото бе започнало вече да почервенява.

„Вече два пъти поред“, помисли си Тейн. „Това чудо работи все по-добре!“

– Леле, Хайръм – възкликна Бийсли, – я какво хубаво радио имаш!

– Нищо не струва – рече Тейн. – Счупено е. Не ми остава време да го поправа.

– Мисля, че не си прав, Хайръм. Току-що го включих и ето, че загоря.

– Започва да... хей, я дай да видя! – изкрещя Тейн.

Бийсли не лъжеше. От вътрешността на радиото се носеше леко бучене.

Чу се глас, който се усили, щом апаратът загоря.

Думите бяха неразбираеми.

– Що за приказки са това? – попита Бийсли.

– Не зная – отвърна Тейн, който се бореше с паниката си.

Първо телевизорът, после печката, а сега и радиото!

Той завъртя копчето, за да избере някоя станция, а стрелката бавно се придвижи по скалата. Тя не подскочаше нагоре-надолу, както я помнеше Тейн. Станция след станция се появяваха и заглъхваха.

Тейн нагласи радиото на следващата появила се станция, но думите, които се разнесоха, отново бяха странни и неразбираеми. Той вече знаеше какво точно притежава.

Вместо радио за 39 долара и 50 цента Тейн имаше апарат за всички честоти във вселената, каквито рекламираха в списанията за луксозни стоки.

Той успя да се съвземе и се обърна към Бийсли.

– Видж дали ще можеш да хванеш някоя станция на английски език, а аз ще се заема с яйцата.

Тейн включи второто колело на печката и извади тигана. Постави го отгоре и взе от хладилника няколко яйца и малко бекон.

Бийсли намери станция, която предаваше оркестрова музика.

– Това става ли? – попита той.

– Да, добре е – отвърна те.

Таусър излезе от спалнята като се протегна и раззина уста. Отиде

до вратата и показва със знаци на Тейн, че иска да излезе.

Тейн го пусна навън като му каза:

– На твоето място бих зарязал този мармот. Ще трябва да се ровиш из цялата гора.

– Той не търси мармот, Хайръм.

– Е, тогава е заек.

– Не е и заек. Вчера, когато трябваше да тупам килимите, аз се измъкнах незабелязано. Затова и Аби толкова се ядоса.

Тейн изсумтя и счупи яйцата в тигана.

– Измъкнах се и отидох при Таусър. Заговорих го и той ми каза, че не е нито мармот, нито заек. Било нещо друго. Залових се да му помогна да го изрови. Струва ми се, че Таусър е открил някаква цистерна, заровена там в гората.

– Таусър не би ровил за цистерна – възрази Тейн. – Той се интересува само от зайци и мармоти.

– Здравата ровеше – настоя Бийсли – и изглеждаше много възбуден.

– Може би дупката на мармота е под старата цистерна, или каквото е заровено там.

– Може би – съгласи се Бийсли.

Той повъртя още малко копчето на радиото и попадна на някакъв диско-водещ, който говореше ужасно.

Тейн извади яйцата с бекона от тигана и ги сложи в две чинии. Занесе ги на масата, наля две големи чаши с кафе и започна да маже препечените филийки с масло.

– Хайде на масата – рече той на Бийсли.

– Много мило от твоя страна, Хайръм, че ме прие така. Няма да остана повече, отколкото се налага – само докато си намеря работа.

– Е, аз не казах, че...

– Има моменти – пръксна го Бийсли, – когато се замислям и виждам, че нямам приятели. Тогава си спомням за майка ти, за това колко добра беше с мене и тъй нататък.

– Уф, добре де – рече Тейн, който разбираше от ласкателства.

Той донесе препечените филийки на масата заедно с един буркан мармалад, седна и започна да яде.

– Сигурно ще мога да ти помогна в нещо – рече Бийсли, избърсвайки с опакото на ръката остатъците от яйца по брадата си.

– Навън в камиона съм натоварил мебели. Ще ми трябва човек да ми помогне, за да ги пренесем в мазето.

– С радост ще го сторя – каза Бийсли. – Бива ме и съм силен. Работата изобщо не ми пречи. Просто не обичам да ме навикват.

Двамата привършиха закуската, а после пренесоха мебелите в мазето. Поизпотиха се малко със скрина, защото беше тежък и труден за носене.

Когато най-сетне го свалиха долу, Тейн се дръпна малко назад и го огледа. „Този тип“, помисли си той, „който е намацал това хубаво черешово дърво с блажна боя... само да ми падне в ръцете!“

На Бийсли каза гласно:

– Трябва да махнем боята от това нещо и то много внимателно. Използвай разтворител за блажна боя като увиеш шпатулата си в парче плат. Просто съвсем леко остържи горния слой. Искаш ли да опиташ?

– Разбира се. Хайръм, ами какво ще има за обяд?

– Не зная – отвърна Тейн. – Ще спретнем нещо. Само не ми казвай, че си гладен.

– А бе, доста зор видях, докато пренасяхме онези работи долу.

– В буркана на полицата в кухнята има курабийки – рече Тейн. – Иди и си вземи.

Когато Бийсли се качи горе, Тейн закричи бавно из мазето. Таванът си беше все същият и сякаш всичко друго бе както преди.

„Навярно някой ми се отплаща за гостоприемството с телевизора, печката и радиото,“ рече си Тейн. „Ако е така, които и да са тези мои посетители, аз с удоволствие ще ги оставя да ми погостуват.“

Той пообиколи още малко, ала не откри нищо нередно. После се качи горе и се провикна към Бийсли, който бе още в кухнята.

– Ела с мене в гаража! Там държа боите си. Трябва да намерим разтворител, за да ти покажа как да работиш с него.

Награбил курабийки в шепите си, Бийсли послушно повлече крака след Тейн.

Като завиха зад ъгъла на къщата, отнякъде долетя приглушеният лай на Таусър. Тейн се заслуша и му се стори, че кучето лае по-дрезгаво и прегракнало отколкото друг път.

„Три дни“, помисли се Тейн, „или може би... четири?“

– Ако не направим нещо – рече той, – това глупаво куче ще се изтощи до смърт.

Тейн влезе в гаража и се върна с две лопати и една кирка.

– Хайде – рече той на Бийсли, – трябва да го спрем, за да ни е мирна главата.

* * *

Таусър бе извършил славни разкопки. Той почти не се виждаше. Само краят на проскубаната му опашка се подаваше от дупката, която бе изкопал в горската почва.

Оказа се, че Бийсли е прав за цистерната, или каквото там беше онова нещо. Краят му се показваше от едната страна на дупката.

Таусър се измъкна от нея и тежко се отпусна на земята. По мустачите му бе полепнала глина, а езикът му се бе проточил от единия край на муцуната му.

– Казва, че било крайно време да дойдем – рече Бийсли.

Тейн заобиколи дупката и коленичи. Той протегна ръка, за да бръсне пръстта, полепнала по цистерната на Бийсли, но тя бе залепнала здраво. Тейн не успя добре да я почисти, обаче усети, че материалът, от който бе направен корпусът, е здрав и тежък метал.

Той вдигна лопатата си и удари леко по цистерната. Чу се металически звън.

Бийсли и Тейн се заловиха за работа и с лопатите си изринаха горния тридесетсантиметров пласт земя, който покриваше металния корпус. Трябваше доста да се потрудят, за да открият поне част от цистерната, защото тя се оказа много по-голяма, отколкото си мислеха.

– Гладен съм – оплака се Бийсли.

Тейн погледна часовника си. Беше един часа.

– Изтичай до къщата и влез през задния вход – рече той на Бийсли.

– Ще намериш храна и мляко в хладилника.

– А ти, Хайръм? Никога ли не огладняваш?

– Направи ми сандвич и ми го донеси. И виж дали може да ми намериш мистрия.

– За какво ти е мистрия?

– За да остърже пръстта от това нещо и да разбере какво е.

Тейн клекна до цистерната, която току-що бяха изровили и видя как Бийсли се скри в гората.

– Таусър – рече Тейн, – това е най-странното животно, което някога си надушвал.

„Поне да се пошегува човек“, рече той на себе си, „та да не го е страх.“

Разбира се Бийсли не се страхуваше. Ала той нямаше достатъчно мозък, за да се уплаши от такова нещо.

Размерите му бяха три и половина на шест метра, беше дълго и с

овална форма. Според Тейн, беше горе-долу колкото една голяма всекидневна. А в Уилоу Бенд никога не бе имало цистерна с такива размери.

Тейн измъкна джобното си ножче и започна да остъргва пръстта в единия край на цистерната. Изчисти около десет квадратни сантиметра и разбра, че такъв метал не бе виждал никога в живота си. Доколкото той разбираше, този материал си беше като най-обикновено стъкло.

Тейн продължаваше да стърже. Чистият участък беше вече колкото разперена длан.

Не беше никакъв метал – можеше да се закълне в това. Приличаше на непрозрачно стъкло – като чашите и купите от млечно бяло стъкло, които вечно търсеше по магазините и за които хората бяха готови да дадат луди пари.

Тейн затвори ножчето си, прибра го обратно в джоба си и клекна до продълговатия обект, който Таусър бе открил.

Убеждението му се затвърди: каквото и да бе онова нещо, което живееше с него, то бе дошло с това чудо тук. „Дошло е от космоса и от някакво друго време“, помисли се Тейн и се изненада от тази си мисъл, защото преди никога не му бе хрумвало такова нещо.

Той взе лопатата си и започна отново да копае като този път копаеше надолу, следвайки извитите форми на чуждото и непознато творение, полускритото в земята.

Докато копаеше, Тейн се чудеше какво да прави. Дали да каже на някого за това нещо... и трябваше ли изобщо да казва? Може би най-умното разрешение би било да покрие отново цистерната с пръст и... ни лук ял, ни лук мирисал...

Естествено Бийсли щеше да се разприказва, но никой в селото не му обръщаше внимание, защото всички в Уилоу Бенд знаеха, че той е смахнат.

Най-сетне Бийсли се върна. Носеше три нескопосано приготвени сандвича и еднолитрова бутилка мляко – почти пълна.

– Ами ти много се забави – рече раздразнено Тейн.

– Случи се нещо интересно – обясни Бийсли.

– Какво?

– Тъж, пристигнаха три камиона и пренесоха в мазето ти някакви тежки предмети. Два-три големи шкафа и какви ли не други вехтории. А знаеш ли какво направих ас телевизора на Аби? Ами те го взеха! Казах им, че не бива, но те въпреки това го отнесоха.

– Забравих – рече Тейн. – Хенри каза, че ще ми изпрати компютъра,

а аз съвсем забравих.

Тейн изяде сандвичите, разделяйки ги с Таусър, който с много жар и пръски кал изрази благодарността си.

Като свърши, Тейн се изправи и взе лопатата си.

– Хайде на работа – рече той.

– Ами онези неща в мазето?

– Те ще почакаат – отвърна Тейн. – Трябва да довършим това тук.

Когато приключиха, вече бе притъмняло.

Уморен, Тейн се облегна на лопатата си.

Отгоре размерите бяха три и половина на шест метра и нещото бе на три метра дълбочина в земята. Всяка частица на тази цистерна бе от млечно бялата стъклена материя, която звънтеше като камбана, щом човек я чукнеше с лопата. „Сигурно са дребни същества“, помисли се Тейн, „ако са много и ако трябва да живеят в такова пространство. И особено щом трябва да прекарат дълго време в него.“ Такава теория разбира се съвпаднаше с фактите, защото, ако те не бяха малки на ръст, сега не биха могли да живеят в пространството между таванските греди на мазето му.

„В случай, че наистина живеят там“, каза си мислено Тейн, „и ако всичко това не е само едно предположение.“

Но дори и да бяха живели в къщата, те навярно я бяха напуснали, защото Таусър ги бе подушил, чул или усетил по някакъв начин сутринта, ала същата вечер не им бе обърнал никакво внимание.

Тейн вдигна лопатата си на рамо и взе кирката.

– Хайде да тръгваме – рече той. – Здравата се потрудохме днес.

Бийсли и Тейн преминаха през шубраците и стигнаха пътя. Светулките бляскаха и угасваха в горския мрак, а уличните фенери се люлееха, поклащани от летния ветрец. Звездите бяха големи и ярки.

„А може още да са вкъщи“, мислеше си Тейн. „Навярно, когато Таусър е залаял срещу тях, те са нагласили всичко така, че той повече да не ги усеща.“

Вероятно съществата се нагаждаха много лесно. Имаше достатъчна причина за такова предположение. Не им бе отнело много време, за да се приспособят към условията в един човешки дом.

Тейн и Бийсли тръгнаха нагоре по чакълестата пътека в тъмното, за да оставят сечивата в гаража, обаче бе станало нещо много странно, защото гаража го нямаше.

Нямаше го както гаража, така и фасадата на къщата, а алеята свършваше внезапно пред една извита стена, която очевидно беше

единственото нещо останало от гаража.

Тейн и Бийсли се приближиха до стената, виращи се в летния мрак и не вярващи на очите си.

Изобщо нямаше гараж, предна веранда или фасада. Всичко изглеждаше така, сякаш някой бе хванал срещуположните ъгли на фасадата и я бе свил, докато ъглите се бяха срещнали и цялата предна част на къщата бе останала в свивката.

Сега Тейн имаше къща със свита фасада. Макар че работата не беше чак толкова проста, защото изкривяването не беше пропорционално на онова, което се бе случило всъщност. Извивката бе дълга и грациозна и някак не личеше много. Като че ли фасадата на къщата беше отстранена, а останалата част от сградата бе мислено призована да замаскира липсата.

Тейн изпусна лопатата и кирката и те издрънчаха върху чакълестата настилка. Той покри лице с ръцете си и разтърка очи, сякаш за да ги почисти от нещо, което бе попаднало в тях.

Когато махна ръце от лицето си, картината никак не се бе променила.

Къщата си стоеше без фасада.

В следния миг Тейн хукна покрай къщата. Той изобщо не осъзнаваше, че тича, а в сърцето му бе стаен страх от онова, което се бе случило с дома му.

Но на задната част й нямаше нищо. Беше си все същата.

Тейн изкачи шумно стълбите, а Бийсли и Таусър го последваха. Той отвори с трясък вратата и влетя в антрето. Хукна нагоре по стълбището към кухнята и я прекоси на три крачки, за да види какво всъщност бе станало с предната част на неговия дом.

Тейн се спря при вратата между кухнята и всекидневната. Той протегна ръка и се подпря на бравата, втренчил невярващи очи в прозорците на всекидневната.

Навън бе нощ. В това не можеше да има никакво съмнение. Беше забелязал как светулките проблясват в тревата и храстите, уличните лампи бяха запалени, а по небето се виждаха звезди.

Но през прозорците на всекидневната струеше слънчева светлина, а зад тях се виждаше земя, която не бе земята на Уилоу Бенд.

– Бийсли! – ахна Тейн. – Погледни там, напред!

Бийсли погледна.

– Кое е това място? – попита той.

– И аз би искал да зная.

Таусър беше намерил купичката си и шумно я влачеше по пода, бутайки я насам-натам с муцуната си. По този начин казваше на Тейн, че е време за ядене.

Тейн прекоси всекидневната и отвори вратата към терасата. Той видя, че гаражът бе там. Камионетката беше паркирана с предната си част към отворения гараж, а колата в него бе непокътната.

С фасадата на къщата всичко си беше съвсем наред.

Обаче ако фасадата си беше наред, нищо друго не беше...

Защото алеята бе прекъсната малко след задницата на камионетката и вече нямаше двор, гора или път. Имаше само пустиня... еднообразна, безкрайна пустиня, равна като пода в кухнята. Тук-там се виждаха купчини огромни камъни и оскъдна растителност. Всичко останало бе пясък и дребни камъчета. Гигантско и ослепително слънце се мъдреше точно там, където бе хоризонтът, а той от своя страна изглеждаше доста далече. Имаше и още едно смешно нещо – слънцето беше на север, където изобщо не трябваше да бъде, ако беше нормално. Освен това бе особено ярко и бяло.

Бийсли излезе на терасата и Тейн забеляза, че той трепери като подплашено куче.

– Бийсли – рече Тейн меко, – защо не влезеш вътре и не приготвиш някаква вечеря за тебе и за мене?

– Но, Хайръм...

– Всичко е наред – успокой го Тейн. – Всичко ще бъде наред.

– Щом ти казваш, Хайръм...

Той влезе вътре, вратата на терасата се затръшна след него и след минута Тейн го чу да се суети из кухнята. Пред себе си признаваше, че Бийсли има основателна причина да трепери. Все пак беше шокиращо да излезеш в предния си двор и да попаднеш в съвсем непозната земя. Човек евентуално би могъл и да свикне, но щяха да са нужни време и известни усилия.

Тейн слезе от терасата и заобиколи камиона, после зави зад гаража и вече почти очакваше да види познатото село, защото, когато бе минал през задния двор Уилоу Бенд си беше на мястото.

Обаче нямаше Уилоу Бенд. Имаше само пустиня. Още много, много пустиня.

Той заобиколи къщата, но задната част я нямаше. С нея се бе случило същото, както с фасадата преди – същото плавно изкривяване, което придърпваше срещуположните краища на сградата.

Тейн продължи обиколката си и отново се озова отпред. Навсякъде

имаше само пустиня. Фасадата си беше пак същата – изобщо не беше променена. Камрионът си беше върху прекъснатата алея, гаражът беше отворен и колата бе вътре.

Тейн навлезе малко в пустинята, наведе се и загреба с шепи от камъчетата. Бяха най-обикновени камъчета. Той стоеше там клекнал, а камъчетата се изплъзваха измежду пръстите му.

В Уилоу Бенд имаше заден вход, но нямаше врата отпред. Тук, където и да беше това тук, имаше параден вход, но нямаше врата отзад.

Тейн се изправи, хвърли останалите камъчета и изтри прашни длани в панталоните си.

С периферното си зрение той улови някакво движение на терасата и тогава ги видя...

Бяха дребни животни, подредени в права линия, ако изобщо можеха да се нарекат животни. Те заслizaха едно след друго по стълбите с маршова стъпка. Бяха около десет сантиметра на височина или там някъде и се движеха на четири крака, макар и ясно да се виждаше, че предните им крака са всъщност ръце. Лицата им бяха повече като муцуни на плъхове и много слабо наподобяваха човешките. Носовите им бяха дълги и заострени. Телата им изглежда бяха покрити с люспи, а не с кожа, защото блестяха и образуваха слънчеви зайчета, докато съществата вървяха. Всички те имаха опашки, които бяха почти еднакви със спираловидните опашки на някои играчки. Те стърчаха високо над тях и трептяха докато зверчетата напредваха.

Те тръгнаха надолу по стълбите в редица като отлични войници на разстояние десет-петнадесет сантиметра един от друг.

Слязоха от стълбището и тръгнаха през пустинята отново в неизменно права редица, сякаш знаеха точно къде отиват. Бяха някак злоещо целеустремени, въпреки че не бързаха.

Тейн ги преброи – бяха шестнадесет. Той ги гледаше как се отдалечават в пустинята дотогава, докато и последното същество се изгуби от погледа му.

„Ето ги тези, които са дошли да живеят при мене“, помисли си Тейн. „Те са съществата, които облицоваха тавана ми, поправиха телевизора на Аби и бутнаха тук-там печката и радиото. И почти сигурно е, че те са съществата, дошли на Земята в онзи странен апарат от млечно бяло стъкло, който лежеше заровен в гората.“

А ако те бяха дошли на Земята, приземявайки се в гората, какво тогава беше това място тук?“

Тейн изкачи задното стълбище, отвори вратата и видя в нея дупка с

диаметър двадесетина сантиметра, която неговите заминаващи си гости бяха успели да изгризат, за да излязат от къщата. Той си направи мислена отметка да поправи вратата, когато му останеше време.

Тейн влезе и затръшна вратата след себе си.

– Бийсли! – изкрещя той.

Никакъв отговор.

Таусър изпълзя изпод малкото канапе и зае извинителна поза.

– Няма нищо, приятел – рече Тейн. – И аз се изплаших от тях.

Той влезе в кухнята. Слабата електрическа светлина струеше върху преобърнатото кафениче, счупената чаша по средата на стаята и преобърнатата купа с яйца. Едното яйце се бе счупило, образувайки бяло-жълта желатиноподобна купчинка върху линолеума.

Тейн пристъпи напред и застана на площадката – вратата в дъното беше счупена така, че изобщо не можеше да се поправи. Ръждясалата й мрежа бе разкъсана (може би „взривена“ би била по-точна дума), а част от рамката бе станала на трески.

Тейн я погледна с нямо възхищение.

– Горкият глупчо – рече той. – Минал е направо през нея, без да я отвори.

Той щракна електрическия ключ за осветлението и заслиза по стълбите към мазето. На половината път спря, напълно слисан.

От лявата му страна имаше стена... стена от същия материал като на тавана.

Тейн се наведе и видя, че стената минава през цялото мазе, отделяйки работилницата от останалата част на помещението.

А в работилницата имаше какво...?

Първо на първо Тейн си спомни за компютъра, който Хенри му беше изпратил тази сутрин. Три камиона бе казал Бийсли – три камиона оборудване бе стоварено право в техните ръце!

Тейн усети, че му се завива свят и седна на стъпалата.

„Сигурно съществата са сметнали, че аз съм с тях“, рече си Тейн. „Навярно са помислили, че зная за какво са дошли и затова им помагам. Или пък са решили, че им се отплащам за поправката на телевизора, печката и радиото.“

Но най-важните неща трябваше да бъдат обяснени най-напред: преди всичко защо съществата бяха поправили телевизора, печката и радиото? Нещо като натурално заплащане на наема за жилището ли беше? Или пък бе приятелски жест? Или просто изпробване, за да разберат каква е технологията на този свят? Да разберат навярно как техните

машини биха могли да се приспособят към материята и условията на тази планета, която бяха открили?

Тейн вдигна ръка и удари стената с кокалчетата на пръстите си. Чу се особен звън „пинннг!“.

Доближи ухо до стената и се заслуша. Стори му се, че чу леко бръмчене. Ала то бе толкова слабо, че Тейн не можеше да е съвсем сигурен.

Там долу, зад стената, беше косачката на банкера Стивънс и много други неща, които чакаха да бъдат поправени. „Ще ме одерат жив!“, помисли си Тейн. „Особено банкерът Стивънс, който е и толкова стиснат.“

Бийсли сигурно се бе побъркал от страх. Виждайки онези същества да излизат от мазето, той навярно съвсем бе откачил. Беше профучал през вратата, без да я отваря и сега вероятно беше в селото, разправяйки на ляво и надясно за случилото се.

Обикновено никой не обръщаше внимание на Бийсли, но ако той дърдореше достатъчно дълго и достатъчно трескаво, все някой щеше да реши да провери. Щяха да дотичат тук, да обиколят мястото и да се ококорят при вида на фасадата. Не след дълго някои от тях щяха да успеят да се вмъкнат и в къщата.

А не беше тяхна работа, упорито си казваше Тейн – вечното му чувство за деловитост и такт никога не го напускаше. В предния му двор имаше доста голям недвижим имот и за да го види човек, трябваше на всяка цена да мине през къщата. Значи беше логично земята там да е негова. Навярно тя за нищо не ставаше и в нея нямаше нищо ценно. Ала преди да дойдеха другите, най-добре беше той пръв да обходи и да разгледа земята си.

Тейн се качи по стълбите и влезе в гаража.

Слънцето все още беше на северния хоризонт и сякаш изобщо не се движеше.

В гаража намери чук, пирони и няколко къси, дебели дъски и ги внесе в къщата.

Забеляза, че Таусър се бе възползвал от ситуацията и се бе настанил да спи върху стола, тапициран със златист бродат. Тейн не го изпъди.

Той заключи задната врата и закова върху нея няколко дъски. Заключи вратата на кухнята и върху нея също закова дъски.

Това щеше за известно време да задържи селяните, когато започнеха да блъскат, за да влязат и видят какво става.

Тейн взе ловната си пушка, кутия с патрони, един бинокъл и една стара манерка от шкафа. Напълни я с вода от крана и сложи в един плик

храна за себе си и Таусър. Щяха да хапнат по пътя, защото сега нямаше време за ядене.

После отиде във всекидневната и избута Таусър от креслото със златистата дамаска.

– Хайде, Таус – рече Тейн. – Трябва да пообиколим и да разгледаме.

Сетне провери нивото на горивото в резервоара на камионетката и се оказа, че той е почти пълен.

Тейн и кучето се качиха в пикапа. Тейн постави пушката така, че да му е под ръка, после подкара назад, изви волана и се понесе на север през пустинята.

Пътуваше се леко. Пустинята бе равна като тепсия. От време на време имаше и неравности, ала не бе по-лошо от черните пътища, по които бродеше, за да купи някоя антика.

Пейзажът си бе все същият. Тук-там се виждаха ниски хълмове, но самата пустиня бе в по-голямата си част равна и се простираше чак до далечния хоризонт. Тейн продължаваше да се движи на север, право към слънцето. Стигна до една пясъчна ивица, но лесно мина по нея, тъй като пясъкът беше твърд.

След половин час той настигна групата на онези същества (шестнадесет на брой), които бяха излезли от къщата му. Те все още се движеха в редица с предишното постоянно темпо.

Тейн намали скоростта на камиона и известно време се движеше успоредно с тях, но от това нямаше полза: те продължаваха пътя си напред и не поглеждаха нито наляво, нито надясно.

Тогав Тейн натисна газта и ги задмина.

Слънцето беше все още на север и изобщо не помръдваше. А това наистина бе странно, „Навярно този свят се върти около оста си много по-бавно от Земята“, рече си Тейн, „и денят е по-дълъг. Като гледам как слънцето си стои сякаш на едно място, сигурно е доста по-дълъг.“

Както бе приведен над волана и взиращ се напред в безкрайната пустиня, той за първи път с пълна сила осъзна колко странно бе това наистина.

Този свят беше друг и не можеше да има никакво съмнение: беше друга планета, обикаляща около друга звезда. Но къде точно в космоса беше тя, никой на Земята нямаше и най-малка представа. И все пак чрез някаква машинация на тези шестнадесет същества, вървящи в права редица, тази непозната земя беше съвсем до къщата му – в неговия преден двор.

Изведнъж от монотонната равна шир на пустинята пред него се изправи един по-висок хълм. Като го приближи, Тейн различи по билото му цяла редица от лъскави предмети. Не след дълго той спря камиона и слезе, вземайки със себе си бинокъла.

През далекогледа Тейн установи, че лъскавите предмети бяха от рода на онова млечно бяло, стъклено изобретение, което лежеше заровено в гората. Той ги преброи – бяха осем. Блестяха на слънцето, кацнали върху някакви скални платформи. Някои от тези платформи бяха празни.

Тейн свали бинокъла и застана за миг неподвижен, премисляйки до колко бе уместно да се изкатери по хълма и да огледа по-отблизо лъщящите неща. След миг обаче поклати глава. По-късно щеше да има време и за това. Най-добре беше да продължи напред. Не беше тръгнал на експедиция. Трябваше да проучи нещата възможно най-бързо.

Той се качи в камиона и потегли, наблюдавайки нивото на горивото в резервоара. Когато стигнеше половината, трябваше да обърне и да тръгне към дома си.

Далече пред себе си, близо до мъглявата линия на хоризонта, Тейн съзря някакво неясно, бяло кълбо. На моменти избледняваше и изчезваше, а сетне отново се появяваше. Каквото и да беше обаче, то бе толкова далече, че Тейн не можеше да разбере какво е.

Той погледна резервоара – горивото бе вече наполовина.

Спря камионетката и слезе, вземайки бинокъла.

Заобиколи и мина отпред, учуден, че краката му едва го държат. И тогава се сети – трябваше отдавна да си е легнал. Погледна часовника си – беше два. А това на Земята означаваше: два часа през нощта. Не бе спал повече от двадесет часа: по-голямата част от тях бе прекарал в тежка и изтощителна работа, копаейки около онова странно нещо в гората.

Тейн вдигна бинокъла – оказа се, че мъглявата, бяла линия на хоризонта е планинска верига. Огромната, синя и скалиста маса се извисяваше над пустинята, а по хребетите и върховете блестеше сняг. Планината беше много далече, защото дори през бинокъла се виждаше само като синя мъглявина.

Тейн погледна с далекогледа наляво, после надясно и разбра, че планинската верига при хоризонта е доста дълга. После свали бинокъла от планината към пустинята, която се простираше пред него. Беше съвсем същата – като тази, която бе видял до този момент. Също така равна, с малки възвишения тук-там, със същата оскъдна растителност...

И една къща!

Ръцете му трепнаха и Тейн свали за миг бинокъла. После го вдигна към очите си и отново погледна. Нямаше съмнение – къща беше! Особена на вид сграда, сгушена в основата на един хълм така, че хълмът я закриваше и човек не можеше да я забележи с просто око.

Беше сякаш малка къща. Покривът ѝ бе пресечен конус, а самата тя бе легнала плътно върху пустинята така, сякаш се бе сгърбила или клекарнала върху нея. Имаше някакъв овален отвор, който навярно беше врата, ала нямаше и следа от прозорци.

Тейн отново свали бинокъла и се взря в хълма. „Сигурно е на седем-осем километра“, помисли си той. Горивото щеше да му стигне за толкова, но дори и да не стигнеше, щеше да извърви последните няколко километра до Уилоу Бенд.

Според Тейн, бе доста странно, че тук в пустошта имаше къща. За всичките километри, които бе пропътувал през пустинята, той не бе видял никакви признаци на живот с изключение на шестнадесетте плъхоподобни същества, които маршируваха в редица, и никакви други творения, освен осемте млечно бели, стъклени конструкции, кацнали върху платформите си.

Тейн се качи в камиона и включи на скорост. Десет минути по-късно спря пред къщата, която бе все още в сянката на хълма.

Слезе от пикапа, взимайки със себе си своята пушка. Таусър скочи на земята, ала изведнъж козината му настръхна и той заръмжа дълбоко, гърлено.

– Какво ти става, момче? – попита го Тейн.

Таусър отново заръмжа.

В къщата не се чуваше никакъв шум. Като че ли беше изоставена.

Тейн видя, че стените не бяха споени много добре, а мазилката бе груба и се ронеше – вместо хоросан беше използван някакъв материал, подобен на кал. Отначало за направата на покрива някой бе използвал чимове, което бе доста странно. Така де, откъде ще се вземат буци пръст в тази безбрежна пустиня?! Но сега, макар че все още се виждаха ръбовете, където чимовите се съединяваха, покривът не бе нищо друго, освен пръст, спечена от пустинното слънце.

Самата къща беше безлична – напълно лишена от декоративни елементи. Никакъв опит да се омекоти строгата ѝ практичност! Тя просто служеше за подслон. Изглеждаше така, сякаш бе съградена от овчари и като че ли бе доста стара. Каменните блокове се бяха напукали и разтрошили под влияние на атмосферните условия.

Стиснал пушката си под мишница, Тейн тръгна към къщата. Стигна

до вратата и погледна навътре. Ала вътре бе тъмно и не се забелязваше никакво движение.

Обърна се и потърси с поглед Таусър, който бе пропълзял под камионетката, надничаше оттам и ръмжеше.

– Стой тук! – извика му Тейн. – Да не хукнеш на някъде!

С насочена напред пушка, Тейн влезе през вратата и се озова в пълен мрак. Дълго стоя неподвижен, опитвайки се да нагоди очите си към тъмнината.

Най-сетне успя да различи нещо от стаята, в която се намираше. Беше обзаведена оскъдно и мебелите бяха груби. Покрай едната стена имаше издялана от камък пейка, а върху другата бяха издълбани странни, на глед непотребни ниши. В единия ъгъл се намираше някакъв разнебитен, дървен предмет, но Тейн не можеше да прецени за какво точно служи.

„Стара, изоставена къща“, помисли си той, „напусната преди много години. Навярно в стари времена тук са живели овчари – тогава, когато пустинята е била тучна и зелена равнина.“

Изникна още една врата, която водеше към друга стая. Тейн прекрачи прага и долови глух, далечен тътен... и още нещо – шума от проливен дъжд! От отворената врата в задната част на къщата той усети соления полъх на морски бриз. Тейн сякаш окаменя, застанал неподвижно в средата на втората стая.

Още една!

Още една къща, която водеше към още един свят!

Тейн пристъпи напред теглен от желанието си да види какво има зад външната врата. Той мина през нея и се озова навън, където бе притъмняло, а от бясно препускащите по небето облаци се лееше пороен дъжд. На километър пред него, отвъд полето, покрито с безредно разхвърляни и напукани, сиви, скални отломъци, се виждаше разбунено море. Вълните яростно се разбиваха в брега, запращайки към облаци гневни, солени пръски.

Тейн пристъпи няколко крачки напред и погледна към небето. Дъждът злостно зашиба лицето му. Във въздуха се усещаше мрази и влага и мястото беше някак страховито призрачно... думата изникна в съзнанието му внезапно, дошла сякаш от някое старинно сказание за таласъми и духове.

Тейн се огледа наоколо, ала нищо не видя, тъй като дъждът скриваше света зад този бряг. Но зад пелената на пороя се усещаше, или поне на Тейн се стори така, нечие присъствие, което караше кожата му да

настръхне. Обзет от страх, той болезнено преглътна, обърна се и набързо влезе обратно в къщата.

Един свят разстояние бе доста далече, но два! Два свята беше прекалено, за да може човек да го приеме. Тейн потрепери от чувство за безнадеждна самота, което внезапно сграбчи съзнанието му. Той усети, че тази отдавна изоставена къща е непоносима за него и с всички сили хукна навън.

Навън слънцето ярко светеше и навсякъде разливаше благодатна топлина. Дрехите на Тейн бяха мокри от пороя, а върху цевта на пушката му се виждаха няколко дъждовни капки.

Той се огледа за Таусър, ала от кучето нямаше и следа. Нямаше го под камионетката, а и никъде не се виждаше.

Тейн го извика по име, но не последва никакъв отговор. В тишина на необятната шир гласът му прозвуча глухо и самотно.

Търсейки Таусър, Тейн заобиколи къщата. Тя нямаше заден вход. Грубите каменни стени бяха хлътнали навътре по познатия, смешен начин и сградата изобщо нямаше задна част.

Тейн обаче не се интересуваше. Това му бе известно. Точно в този момент той търсеше кучето си и усети как в него се надига паника... беше някак много далече от родното огнище.

Търси го цели три часа. Пак влезе в къщата, но Таусър не беше вътре; отиде и във втория свят и го търси между скалните отломъци, ала кучето и там го нямаше; върна се обратно в пустинята, заобиколи хълма, качи се чак до върха му, погледна през бинокъла и нищо не видя... нищо, освен мъртвата пустош, ширнала се във всички посоки.

Уморен до смърт, препъвайки се и почти заспал прав, както ходеше, Тейн се върна при камиона.

Облегна се на него, опитвайки се да събере мислите си.

Безсмислено беше да продължава търсенето в състоянието, в което се намираше. Необходимо му беше да поспи. Трябваше да се върне в Уилоу Бенд, за да напълни резервоара с гориво и да продължи по-нататък търсенето на Таусър.

Не можеше да остави кучето тук... немислимо беше! Но нали трябваш да планира нещата... да постъпи разумно. Таусър нямаше да има никаква полза, ако той само се препъваше наоколо в сегашното си състояние.

Тейн с мъка се качи в пикапа и пое обратно към Уилоу Бенд. Следваше бледите отпечатъци от губите на камиона му, оставени върху пясъка и се бореше с мъртвешкия сън, който тегнеше върху клепаците му.

Като мина покрай високия хълм, Тейн спря и слезе да се поразходи, за да не заспи зад волана. Забеляза, че сега лъщящите неща, кацнали върху платформите си, бяха седем.

Но в настоящия миг това не означаваше нищо за него. Единственото нещо, което в момента имаше значение бе да се пребори със смъртната умора, която го затискаше, да държи здраво волана, за да измине разстоянието да Уилоу Бенд, да поспи малко и да се върне, за да потърси Таусър.

Когато бе изминал повече от половината път до дома си, Тейн видя другата кола. Той се втренчи в нея онемял и слисан, тъй като камионетката му и колата в гаража бяха единствените превозни средства от тази страна на къщата му.

Той спря пикапа и се свлече на земята.

Колата също спря и Хенри Хортън заедно с Бийсли и един човек, който носеше звезда на ревера си, изскочиха от нея.

– Благодарни на бога, че те намерихме бе, човек! – извика Хенри и изтича към него.

– Че аз не съм се загубвал – възрази Тейн. – Просто се връщах.

– Изтощен е до смърт – рече мъжът със звездата.

– Това е шериф Хенсън – каза Хенри. – Вървяхме по следите ти.

– Таусър се загуби – измърмори Тейн. – Трябваше да тръгвам и го оставих. Просто не ми пречете да търся кучето си. И сам мога да се прибера у дома.

Тейн протегна ръка и се хвана за вратата на пикапа, за да не падне.

– Ти си разбил вратата – рече Тейн на Хенри. – Разбил си вратата и си взел колата ми...

– Трябваше да го направя, Хайръм. Бояхме се, че нещо може да ти се е случило. От това, което ни разказа Бийсли, ни настръхнаха косите.

– По-добре го вземете в колата – рече шерифът. – Аз ще карам камиона.

– Но аз трябва да потърся Таусър!

– Не можеш нищо да направиш, преди да си починеш.

Хенри го хвана за ръка и го поведе към колата, а Бийсли отвори задната врата.

– Имаш ли представа кое е това място? – прошепна съучастнически Хенри на Тейн.

– Не мога да кажа със сигурност – промърмори Тейн. – Може да е някоя друга...

– Е, предполагам, че няма голямо значение всъщност – изкикоти се

Хенри. – Каквото и да е то, нашите имена вече са записани в историята. Съобщават за нас в новините по радиото и телевизията, вестниците тръбят за нас с големи заглавия, градът гъмжи от журналисти и фоторепортери, а скоро ще пристигнат и много важни гости! Да, сър, така е! Казвам ти, Хайръм, това ще ни издигне...

Тейн вече не го слушаше. Той здраво спеше още преди да се бе отпуснал върху седалката.

* * *

Тейн се събуди, но остана кротко в леглото си. Забеляза, че транспарантите са спуснати, а в стаята бе тихо и прохладно.

„Колко е хубаво“, помисли си той, „да се събудиш в стая, която си познавал цял живот и в къща, която почти сто години е принадлежала на рода Тейн.“

Споменът за случилото се обаче изведнъж връхлетя отгоре му и той седна в леглото си, стреснат.

Чак сега го чу... беше някакво настойчиво бръмчене, което идваше отвън.

Тейн се надигна от леглото и дръпна настрани единия транспарант. Надникна през пролуката и видя навън кордон от полицаи, които едва удържаха тълпата, изпълнила неговия заден двор, както и всички други задни дворове зад къщата му.

Тейн пусна транспаранта и затърси обувките си. Бе спал напълно облечен. Навярно Хенри и Бийсли го бяха замъкнали до леглото и изувайки обувките му, го бяха оставили да спи с дрехите. Той обаче нищо не си спомняше. Сигурно външният свят бе изчезнал за него в мига, в който Хенри го бе оставил да седне отзад в колата.

Тейн откри обувките си на пода, в долния край на леглото и седна върху него, за да ги обуе.

Трескаво премисляше какво трябва да прави.

Необходимо беше да намери гориво, за да зареди камиона, а също и да сложи един-два бидона бензин отзад. Трябваше да вземе храна, вода и навярно спалния си чувал. Защото нямаше да се върне без кучето си.

Тейн пхна крака в обувките си, завърза ги и отиде във всекидневната. Там нямаше никой, но от кухнята се носеха гласове.

Хвърли поглед през прозореца и видя същата, позната пустиня. Забеляза, че слънцето се бе издигнало в небето, но навън, в предния му двор бе все още сутрин.

Тейн погледна часовника си – стрелките показваха шест часа, а по сенките, които видя, надниквайки от прозореца на спалнята, той разбра, че всъщност беше шест часа, вечерта. Внезапно го връхлетя чувство за вина, че бе спал почти едно денонощие. Нямаше такова намерение. Нито пък бе мислил да остави Таусър сам толкова дълго.

Тейн се отправи към кухнята. Там имаше трима души – Аби, Хенри Хортън и един мъж във военна униформа.

– Ето те и тебе! – възкликна весело Аби. – Тъкмо се чудехме кога

най-сетне ще се събудиш!

– Сварила ли си кафе, Аби?

– Да, джезвето е пълно. Ще ти приготвя и нещо за закуска.

– Просто ми препечи хляб и сложи нещо отгоре. Нямам много време. Отивам да търся Таусър.

– Хайръм – рече Хенри, – това е полковник Райън от националната гвардия. Неговите хора са отвън.

– Да, видях ги през прозореца.

– Необходимост – рече Хенри. – Абсолютна необходимост. Шерифът не би могъл да се справи. Хората се стекоха тук на тълпи и щяха да направят цялата къща на пух и прах. Така че трябваше да извикам губернатора.

– Тейн – рече полковникът, – седнете. Искам да поговоря с вас.

– Разбира се – рече Тейн и седна. – Извинете, че съм толкова припрян, но там се загуби кучето ми.

– Тази работа – каза самодоволно полковникът, – е много по-важна, отколкото някакво куче.

– Е, полковник, това само доказва, че вие не познавате Таусър. Той е най-доброто куче, което някога съм имал. Отгледах го от мъничко паленце и през всичките тези години бе най-добрият ми приятел...

– Добре, приятел ви е – прекъсна го полковникът. – Все пак аз трябва ад поговоря с вас.

– Вие просто си поговорете – рече Аби на Тейн, – а аз ще опека кубийки. Хенри е донесъл от наденичките, които правим във фермата.

Задната врата се отвори и с ужасен трясък и звън в стаята влетя Бийсли. В едната си ръка носеше три празни, двадесет литрови бидона, а в другата – два. Той се поклащаше тромаво, а бидоните се удряха един в друг.

– Хей! – изкрещя Тейн. – Какво става тук?

– Сега, моля те, по-спокойно – рече Хенри. – Нямах никаква представа какви проблеми възникнаха. Искахме да докараме тук една голяма цистерна с гориво, но не можахме. Опитвахме да разбием задната стена на кухнята, за да я вкараме, но не успяхме...

– Опитали сте какво?!

– Опитвахме се да разбием задната стена на кухнята – обясни спокойно Хенри. – Една цистерна не може да мине през най-обикновена врата. Но когато се помъчихме да я разбием, установихме, че цялата къща отвътре е облицована с онзи материал който си използвал, за да направиш тавана на мазето си. Дори да го удариш с брадва, тя отскача и

острието ѝ се изтъпява...

– Но, Хенри! Тази къща е моя и никой няма право да я разбива!

– Нищо подобно! – намеси се полковникът. – Много искам да зная, Тейн, каква е тази материя, която не можахме да разбием!

– Сега, Хайръм, не се горещи – предупреди Хенри. – Навън ни чака един голям и непознат свят...

– Той не чака нито тебе, нито когото и да било! – изкрещя Тейн.

– ...и ние трябва да го изследваме. А за да го изследваме имаме нужда от огромни запаси от гориво. И тъй като не можем да вкараме цистерна, ще донесем тук много бидони, после ще прекараме маркуч и...

– Но, Хенри...

– Бих желал – рече Хенри строго, – да не ме прекъсваш и да ме оставиш да се изкажа. Ти не можеш дори да си представиш какъв проблем представлява за нас снабдяването. Блокирани сме от една съвсем обикновена, стандартна врата. Трябват ни провизии, необходим ни е и транспорт. Коли и камиони ще свършат работа, защото можем да ги разглобим и да ги прекараме на части, обаче самолетите са проблем.

– Чуй ме, Хенри! Никой няма право да вкарва тук самолет. Тази къща е принадлежала на семейството ми почти сто години и сега е моя. Аз имам правата над нея и ти не можеш да идваш тук като началник и да вкарваш разни неща.

– Но ние ужасно много се нуждаем от самолет – рече умолително Хенри. – Със самолет може да се обходи много по-голяма територия.

Бийсли мина през кухнята, тракайки с бидоните и влезе във всекидневната.

– Надявах се, мистър Тейн – въздъхна полковникът, – че ще разберете как стоят нещата. На мене ми се струва съвсем ясно, че е ваш патриотичен дълг да ни помогнете в това начинание. Разбира се правителството има право да отчужди имота за обществена полза и да започне съответните процедури, но не би искало да го стори. Правителството би предпочело да срещне приятелско разбиране.

– Съмнявам се – рече Тейн, блъфирайки и без да знае нищо конкретно по въпроса, – че правото на отчуждаване е приложимо в случая. До колкото зная, то се отнася за строежи и пътища...

– Това е път – рече безучастно полковникът. – Път през вашата къща към един друг свят.

– Първо на първо – заяви Тейн, – правителството ще трябва да докаже, че това ще е в полза на обществото и че отказът на собственика да

отстъпи територията е в разрез с правителствените разпоредби...

– Смятам, че правителството ще може да докаже обществената полза – рече полковникът.

– А аз смятам – каза с яд Тейн, – че ще е най-добре да си взема адвокат.

– Ако наистина мислиш така – намеси се Хенри, винаги готов да помогне, – и ако искаш да си наемеш добър адвокат, а предполагам, че искаш, аз с радост ще ти препоръчам една фирма, която, сигурен съм, ще представлява интересите ти по най-компетентен начин и в същото време няма да ти струва скъпо.

Полковникът се изправи, вбесен.

– Ще отговаряте за това, Тейн! Правителството ще иска да научи много неща. Преди всичко хората там ще искат да узнаят как сте извършили цялата тази работа. Готов ли сте да им разкажете?

– Не – отвърна Тейн. – Не съм.

Изведнъж го споходи тревожна мисъл. „Те смятат, че аз съм измислил всичко това и скоро ще се нахвърлят върху мене като глутница вълци, само за да разберат как съм го направил.“ И той веднага си представи ФБР, държавния департамент в Пентагона и макар да седеше, Тейн усети, че краката му треперят.

Полковникът се обърна сковано и с почти маршова стъпка прекоси кухнята. Излезе през задния вход като затръшна вратата.

Хенри погледна към Тейн, замислен.

– Наистина ли така си решил? – попита го той. – Наистина ли възнамеряваш да им се противопоставиш?

– Започват да ми лазят по нервите – отвърна Тейн. – Откъде на къде ще идват тук и ще се разпореждат, без дори да ме питат. Не ме интересува кой какво мисли! Тази къща е моя! Тук съм роден, живял съм тук цял живот, харесвам я и...

– Така е – прекъсна го Хенри. – Зная много добре какво изпитваш.

– Може и да е детинщина, но не бих се противил толкова, ако бяха проявили желание да седнат и да поговорят за това какво биха искали да направят при положение, че могат да разполагат с къщата. Обаче те не бяха склонни да ми дадат възможност дори да си помисля. А пък работата е съвсем друга, Хенри, казвам ти! Това не ти е някаква територия, в която можеш да навлезеш и да я завземеш, независимо от мнението на Вашингтон по този въпрос. Там някъде има нещо... и най-добре е да внимаваме...

– Мислех си – прекъсна го Хенри, – докато седях тук, че

поведението ти е напълно достойно и заслужава подкрепа. Реших, че щом сме съседни, не бива да те оставям сам в битката. Можем да си наемем цял отбор от кадърни адвокати, за да се борим, а междуременно можем да учредим и поземлена компания за развитие, та да сме сигурни, че този твой свят ще бъде използван както трябва... Логично е, Хайръм, да бъда рамо до рамо с тебе в това начинание. Без друго вече сме заедно в аферата с телевизора.

– Какво за телевизора?! – кресна Аби и тръсна поднос с курабийки пред Тейн.

– Ех и ти сега, Аби – рече търпеливо Хенри. – Обясних ти вече, че телевизорът ти е зад тази стена в мазето и не се знае кога ще го вземем от там.

– Да, зная – рече Аби, сложи на масата чиния с наденички и наля чаша кафе.

Бийсли влезе, идвайки от всекидневната, сетне излезе през задната врата, мърморейки нещо.

– Все пак – рече Хенри, използвайки спечеленото преимущество, – бих казал, че и аз имам някакъв дял в това. Без компютъра, който ти изпратих, ти нищо не би могъл да постигнеш.

„Пак се започва“, помисли си Тейн. Дори Хенри смяташе, че той е виновен за всичко това.

– Но Бийсли не ви ли каза?!

– Каза много неща, но знаеш какъв е Бийсли, нали?

Прав беше, разбира се. За селяните това щеше да бъде още една история на Бийсли – още една негова измишльотина. Никой не вярваше и дума от онова, което говореше Бийсли.

Тейн взе чашата си и отпи от кафето, мъчейки се да спечели време, за да отговори нещо. Обаче отговорът не идваше. Ако кажеше истината, тя би прозвучала много по-неубедително, отколкото която и да е лъжа.

– Можеш да ми кажеш, Хайръм. В края на краищата нали сме партньори?

„Той ме прави на глупак“, помисли си Тейн. „Хенри смята, че може да преметне всеки.“

– Ако ти кажа, няма да повярваш, Хенри.

– Е, това може да почака – рече примирено Хенри и се изправи.

През кухнята отново премина Бийсли, клатейки се тромаво и трайкайки с нови попълнения от бидони.

– Трябва да заредя с гориво – рече Тейн, – ако ще търся Таусър.

– Веднага ще се погрижа – обеща незабавно Хенри. – Ще изпратя

Ърни да дойде с цистерната си тук и ще прекараме маркуч, за да напълним тези бидони тук. Ще видя дали ще намеря някого, който да дойде с тебе.

– Не е необходимо. Мога и сам.

– Ако имахме радиостанция... тогава щеше да държиш връзка с нас...

– Обаче нямаме, а аз не мога да чакам, Хенри. Таусър е някъде там...

– Добре, де! Зная колко много си загрижен за него. Ти иди да го потърсиш, щом смяташ, че трябва, а аз ще се погрижа за другата работа. Ще наема адвокати, за да изготвя необходимите документи за собственост върху нашата компания за поземлено развитие...

– И, Хайръм, ще направиш ли нещо за мене, моля те? – рече Аби.

– Ама разбира се – отвърна Тейн.

– Би ли говорил с Бийсли. Той се държи много глупаво. Изобщо не беше необходимо да ни напуска. Може да съм била малко рязка с него, но той е толкова простоват, че направо ме въбесява. Избяга от нас, за да помага цял ден на Таусър да изрови онзи мармот в гората и...

– Ще поговоря с него – прекъсна я Тейн.

– Благодаря ти, Хайръм! Той ще те послуша. Само тебе слуша. Де да беше ми поправил телевизора, преди да се бе случило всичко това! Направо съм загубена без него! Във всекидневната сякаш има дупка като телевизора го няма. Да знаеш, че много подхождаше на всичките ми мебели.

– Да зная – рече Тейн.

– Идваш ли, Аби? – извика Хенри от вратата.

Той махна свойски с ръка към Тейн като за сбогуване и каза:

– Ще се видим по-късно, Хайръм. Всичко ще уредя.

„Ни най-малко не се съмнявам“, помисли си Тейн.

Той се върна до масата, след като Хенри и Аби си отидоха, и тежко се отпусна на стола.

Предната врата с трясък се отвори и Бийсли изтича към него, задъхан и развълнуван.

– Таусър се върна! – изкрещя той. – Идва насам и води със себе си най-големия мармот, който някога си виждал!

Тейн скочи на крака.

– Мармот ли?! Но това е чужда планета и на нея няма мармоти!

– Ела и виж сам! – извика Бийсли, обърна се и хукна обратно, а Тейн го последва, по-бърз от стрела.

Наистина изглеждаше почти досущ като мармот... само че с човешки ръст. Приличаше по-скоро на мармот от някоя детска книжка, може би, защото ходеше изправен на задните си крака, опитвайки се да се движи с достойнство макар и да не изпускаше от око кучето.

Таусър го следваше на около тридесет метра, поддържайки предпазливо дистанцията между себе си и това огромно мармотище. Беше заел поза на добро овчарско куче и се придвижваше, почти лазейки, готов да предотврати всеки опит на мармота за бягство.

Животното приближи къщата и се спря. После се извърна кръгом, с лице към пустинята и клекна.

Извъртя глава и изгледа Бийсли и Тейн. В ясните, кафяви очи Тейн видя много повече, отколкото очите на животното.

Той бързо излезе напред, взе кучето в ръце и силно го притисна към себе си. Таусър вдигна глава и любвеобилно близна господаря си по лицето.

Тейн държеше кучето и гледаше мармота в човешки ръст, чувствайки огромно облекчение и благодарност.

„Всичко е наред сега“, рече си той. „Таусър се върна.“

Тейн се запъти към къщата, влезе вътре и отиде в кухнята.

Пусна Таусър на земята, намери една купа и я напълни с вода от чешмата. Остави я на пода и Таусър залочи жадно, разплисквайки водата по линолеума.

– По-полека, де – предупреди го Тейн. – Само недей да прекаляваш.

Той порови в хладилника, намери някакви остатъци от храна и ги изсипа в купата на Таусър, който размаха опашка, потънал в кучешко блаженство.

– По правило – рече му Тейн, – би трябвало да те вържа за това, че избяга.

Бийсли се шляеше наоколо и не след дълго влезе в кухнята.

– Онова животно е доста дружелюбно – рече той. – Чака някого.

– Чудесно – отвърна Тейн разсеяно и погледна часовника си. – Седem и половина е – обяви той. – Може да хванем новините. Искаш ли да опиташ, Бийсли?

– Ами да. Зная точно как да ги хвана: онзи човек от Ню Йорк...

– Именно – рече Тейн.

Тейн влезе във всекидневната и погледна през прозореца. Мармотът с човешки ръст не беше помръднал: беше с гръб към къщата и гледаше пустинята, от която бе дошъл.

„Чака някого“... така бе казал Бийсли... така и изглеждаше. Ала

най-вероятно това бяха само фантазиите на Бийсли.

А ако чакаше някого, кой ли би могъл да бъде той? Какъв ли би бил този някой? Хората разбира се вече бяха научили, че там някъде има врата – врата към друг свят. И колко ли врати през вековете се бяха отворили, питаше се Тейн.

Хенри бе казал, че там навън има един голям и нов свят, очакваш земляните да навлязат в него. Но изобщо не беше така... Тъкмо обратното!

Гласът на коментатора загърмя по радиото, подхващайки от средата на някакво изречение.

– ...най-сетне са се включили в акцията. Радио Москва съобщи тази вечер, че Съветският пратеник ще представи доклад пред ООН утре относно интернационалната принадлежност на този друг свят и пътя към него... От самия път обаче – дома на някакъв господин, наречен Хайръм Тейн, нямали никакви вести. Сигурността е възстановена напълно и плътният, военен кордон, който огражда къщата като стена, успява да удържи тълпите. Опитите ни да се свържем с дома бяха осуетени от нечий глас, който грубо ни заяви, че за този номер не се приемат никакви обаждания. А самият Тейн изобщо не се е показвал от къщата.

Тейн се върна в кухнята и седна.

– За тебе говорят – рече важно Бийсли.

– От тази сутрин се носи слухът – продължаваше коментаторът, – че Тейн, който е най-обикновен дърводелец и търговец на антики, при това до вчера съвсем неизвестен, се завърнал най-сетне от пътуването си, което предприел в тази нова и непозната земя. Но какво е намерил (ако въобще е намерил нещо), никой не може да каже. Нито пък има някаква допълнителна информация за онзи друг свят, освен факта, че е пустиня, в която до този момент не е забелязан живот... Късно вчера пристигна вълнуващата новина, че е открит някакъв странен предмет в гората срещу къщата, но тази територия също бе оградена от военните и до този момент полковник Райън, който командва войските, не казва какво е намерено всъщност... Най-загадъчният човек в тази история е някой си Хенри Хортън, който сякаш единствен има достъп до къщата на Тейн, без да е официално лице. Хортън бе разпитан рано днес, не ни каза много, но успя да създаде у нас впечатлението за някакво съзакляничество. Мистър Хортън намекна, че той и Тейн били партньори в някакво мистериозно начинание и остави да витае из въздуха усещането, че той и Тейн са си сътрудничили в откриването на новия свят... Интересно е да се отбележи, че Хортън е собственик на малък завод за

компютри и от надежден източник имаме сведение, че съвсем наскоро той е доставил на Тейн компютър или по-скоро някаква машина, която е забулена в тайна. Някой хора казват, че точно тази машина е била в процес на разработване поне шест-седем години... Отговорите на въпроса „Как се случи всичко това и какво всъщност се случи?“ трябва да почакат резултатите от изследванията на цял екип от учени, които напуснаха Вашингтон тази вечер след конференцията в Белия дом. Тя трая цял ден и бе посетена от представители на военните, държавния департамент, службата за сигурност и отдела за специални оръжия... По целия свят отзвукът от случилото се в Уилоу Бенд може да се сравни само със сензацията от вестта за пускането на атомната бомба преди двадесетина години. Сред мнозина от наблюдателите съществува убеждението, че отзвукът от Уилоу Бенд ще бъде дори още по-разгърсващ, отколкото този от Хирошима... Във Вашингтон настояват, което е и съвсем естествено, че този въпрос трябва да си остане в пределите на страната и че те са в състояние да се справят с положението така, както ще бъде най-добре за националните ни интереси... В чужбина обаче се надига вълна от протести и общото мнение е, че това не може да бъде въпрос, засягащ само една нация, а тъкмо напротив – би трябвало да се доведе до знанието на всички страни в света... От неофициален източник получихме сведение, че наблюдател от ООН незабавно е потеглил към Уилоу Бенд. Франция, Великобритания, Боливия, Мексико и Индия вече са внесли петиция във Вашингтон с молба да изпратят свои наблюдатели на мястото на събитието, а други държави несъмнено се готвят да направят същото... Светът е затаил дъх в очакване на вести от Уилоу Бенд...

Тейн протегна ръка, изключи радиото и то замлъкна.

– По това, което казват – рече Бийсли, – личи, че скоро ще бъдем нападнати от цяла сюррия чужденци.

„Да“, помисли се Тейн. „Навярно ще има цяла сюррия чужденци, но не в смисъла, който влага Бийсли. Думата «чужденци», отнасяща се за което и да било човешко същество вече е отживяла времето си. Никой човек на земята не би могъл да е чужденец сега, когато в съседния двор има същества от друга планета... «в съседния двор» и то в буквалния смисъл на тази фраза! Какви ли са били съществата, живели в каменната къща?“

А може би тази не бе единствената форма на живот, дошла от далечна планета. Навярно щяха да дойдат същества и от много други планети. Защото Тейн бе открял вратата към един чужд свят, но сигурно имаше много такива врати... и как изглеждаха световите зад тях? За

какво бяха тези врати?

Някой или нещо бяха намерили начин да отидат в друг свят, спирайки на някоя планета по пътя, с цел да се скъси някак разстоянието от милиони светлинни години – един по-прост и по-лесен начин, отколкото ако трябваше да се премине направо през неясните дълбини на космоса. А след като веднъж вече пътят беше открит, то той си оставаше открит и беше толкова лесно – така, сякаш човек отиваше в съседна стая.

Едно нещо обаче, едно-единствено необяснимо нещо, озадачаваше Тейн – въртенето и движението в пространството на свързаните планети, на всички онези, които би трябвало да се свържат. „Как може да има сигурни и истински връзки“, спореше със себе си Тейн, „между два предмета, движещи се независимо един от друг?“

И все пак само преди няколко дни Тейн би се съгласил също сигурно, че в такава една идея в крайна сметка е фантастична и нереална. Но въпреки всичко тази идея бе осъществена. А след като веднъж се осъществеше една невъзможна идея, кое разумно същество искрено би твърдяло, че същото няма да стане и с втора такава идея?

Някой позвъни на вратата и Тейн стана, за да отвори.

Беше Ърни, нафтаджията.

– Хенри ми каза, че си искал гориво. Дойдох да ти съобщя, че ще можеш да го получиш една утре.

– Чудесно – отвърна Тейн. – Сега не ми трябва.

И той бързо затръшна вратата. После се облегна на нея, премисляйки. Все някога трябваше да се срещне лице в лице с тях. Не можеше вечно да държи вратата заключена и да се крие от света. Някой ден, рано или късно планетата Земя и той трябваше да се разберат по този въпрос.

Според него бе глупаво, че той мисли и постъпва по този начин, но нищо не можеше да се направи.

Тейн имаше нещо, от което Земята се нуждаеше... нещо, което Земята искаше или поне си мислеше, че иска. И все пак в крайна сметка отговорността беше негова. Беше се случило в неговата територия, в неговата къща. Дори без да подозира, той бе подпомогнал и подбудил събитията.

„А земята и къщата са мои“, казваше си гневно Тейн. „И този свят там е продължение на собствения ми двор. Независимо от това накъде отива и докъде стига, той е продължение на моя двор.“

Бийсли излезе от кухнята, а Тейн отиде във всекидневната. Таусър се бе сгушил върху седалката на креслото със златистата дамска и леко

похъркваше.

Тейн реши да го остави там. В края на краищата Таусър си бе заслужил правото да спи, където пожелае.

Тейн отиде до прозореца, минавайки покрай креслото. Навън се виждаше пустинята, стигаща чак до хоризонта, а пред прозореца, седнали един до друг, бяха мартотът с човешки ръст и Бийсли. Седяха с гръб към Тейн и гледаха към пустинята.

Изглеждаше някак естествено мартотът и Бийсли да седят рамо до рамо. Според Тейн те двамата имаха сякаш много общи неща.

А и беше добро начало – един човек и извънземно същество от друг свят бяха седнали заедно като приятели.

Тейн се опита да си представи как биха изглеждали тези свързани светове, към които сега Земята също принадлежеше и възможностите, произтичащи от факта на свързването, изведнъж като светкавица прорязва съзнанието му.

Между Земята и онези други светове щеше да има връзка и какво щеше да последва от всичко това?

А и като се сетеше само... контактът всъщност бе установен вече, но без какъвто и да било драматизъм и така естествено, че срещата не му се бе сторила като кой знае колко важно и велико събитие. Защото там навън Бийсли и мартотът се бяха срещнали и ако всичко минеше по този начин, нямаше абсолютно никаква причина за тревога.

Ала Тейн се сети, че тази работа не бе случайна. Тя бе планирана и извършена с вещината на дългогодишна рутина. Този свят не бе първият, който мартотите откриваха. Нямаше да бъде и последният.

Малките, плъхообразни същества бяха пребродили космоса (човек дори не можеше да си представи колко светлинни години бяха пропътували те) в превозното средство, което Тейн бе изровил в гората. След като бяха дошли тук, те го бяха заровили в пръстта, навярно както дете би заровило купичката си в пясъка. Сетне бяха дошли в тази къща и бяха нагласили апарата, който бе превърнал къщата в тунел между два свята. А след като веднъж това бе сторено, нуждата да се прекосява космоса бе изчезнала завинаги. Имаше нужда обаче от един прелез, който да служи за връзка между планетите.

Малките, плъхообразни същества щяха да свършат своята работа и да си заминат, но не и преди да се убедят, че този път към тяхната планета ще издържи на всякакви нападения. Отвътре те бяха облицовали къщата с някакъв чуден материал, който устояваше на брадва, а без съмнение би устоял и на много повече от една най-обикновена брадва.

В маршова стъпка и индианска нишка съществата бяха изкатерили хълма, на който имаше осем космически кораба върху осем платформи. Сега обаче върху платформите на хълма имаше само седем кораба – плъхообразните същества си бяха отишли. А може би след време щяха да кацнат на друга планета и още една врата щеше да бъде отворена: връзка с още един свят.

Обаче беше нещо повече от това, мислеше си Тейн: беше също и връзка между народите на тези светове.

Малките плъхоподобни същества бяха изследователите-пионери, които търсеха планети, подобни на Земята. Съществото отвън, седнало до Бийсли, също трябваше да изпълни мисията си, а може би в бъдеще човекът също щеше да служи на някаква кауза.

Тейн се извърна от прозореца и се огледа – стаята си беше все същата – такава, каквато я помнеше от години. При цялата тази промяна отвън и всичко, което се бе случило там, тя си оставаше непроменена.

„Ето я истината“, помисли си Тейн. „Само тук е истината. Каквото и да се случи от тук нататък, аз принадлежа на това място – на тази стая с почернялата от много огньове камина, лавиците със старите, скъсани книги, креслото, старият, износен килим – изтъркан през годините от стъпките на любими и незабравими хора.“

А това бе също и затишие преди бурята и Тейн го знаеше.

* * *

Всеки миг се очакваше да пристигнат официалните гости – екипът от учени, правителствените лица, военните, чуждестранните наблюдатели и представителите на ООН.

Тейн осъзна, че в сравнение с всички тези хора, бе уязвим и безпомощен. Нямаше значение какво ще мисли или каже даден човек – сам той не би могъл да се пребори с целия свят.

Този беше последният ден, в който къщата все още принадлежеше на рода Тейн. След почти сто години тя щеше да има друга съдба.

И за първи път от сто години под нейния покрив нямаше да преспинито един Тейн.

Той стоеше, гледаше камината и лавиците с книги и усети старите, призрачни сенки да изпълват стаята. Тейн понечи да вдигне ръка, сякаш за да им махне за сбогом – не само на призраците от миналото, но също и на стаята. Обаче още преди да махне, ръката му се отпусна безжизнено надолу.

Каква полза, мислеше си той.

Тейн излезе на верандата и седна на стъпалата. Бийсли го чу и се извърна.

– Много е мил – рече той и потупа мармота по гърба. – Също като някой голям Мечо Пух.

– Да, виждам – отвърна Тейн.

– А най-хубавото от всичко е, че мога да си говоря с него.

– Да, зная – рече Тейн, спомняйки си, че Бийсли си говореше и с Таусър.

Зачуди се какво ли би било, ако можеше да живее в простия свят на Бийсли. На моменти навярно би било доста удобно, реши Тейн.

Плъхоподобните същества бяха дошли в космически кораб, но защо точно в Уилоу Бенд? Защо бяха избрали точно тази къща – единствената в цялото село, където биха могли да намерят съоръженията, с които лесно и бързо да направят своя апарат? Защото нямаше никакво съмнение, че те бяха плякосали компютъра, за да се снабдят с онова, което им бе необходимо. Поне в това Хенри беше прав. Като се замисли, Тейн осъзна, че все пак Хенри бе изиграл много важна роля в цялата тази работа.

Възможно ли бе съществата да бяха предвидили, че точно през тази седмица и точно в тази къща вероятността лесно и бързо да осъществят плана си ще бъде изключително висока?

Притежаваха ли те способностите на ясновидци въпреки всичките си други дарби и висока техника?

– Някой идва – рече Бийсли.

– Нищо не виждам.

– Нито пък аз – отвърна Бийсли, – но Мармотчо ми каза, че ги е видял.

– Каза ли ти?!

– Нали ти споменах, че двамата си говорим. А ето, и аз ги видях.

Бяха надалече, ала бързо се приближаваха – три точки в далечината, носещи се през пустинята.

Тейн седеше и ги гледаше. Хрумна му да влезе вътре и да си вземе пушката, ала не се помръдна от стълбата, където бе седнал. Пушката нямаше да му бъде от полза. Щеше да е безсмислено. Дори нещо повече – самото му отношение нямаше смисъл. „Най-малкото нещо“, помисли си Тейн, „което човек би могъл да направи, е да посрещне тези същества от друг свят без оръжие и с чисто сърце.“

Те бяха вече по-близо. Стори му се, че седяха в невидими кресла, които стремително се носеха през пустинята.

Тейн видя, че приличаха на хора, поне до известна степен, и че бяха само трима.

Долетяха вихрено и спряха изведнъж на около тридесет метра от стълбите, където седеше Тейн.

Той седеше неподвижен и мълчеше. Какво ли можеше да каже? Беше толкова нелепо!

Хуманоидите бяха малко по-дребни от него самия и черни като пиката на асото пика. Носеха къси, прилепнали по краката панталони и жилетки, които бяха някак по-големи. Цветът на облеклото им беше син като синевата на пролетно небе.

Но не това бе най-лошото.

Те седяха върху седла, с рога отпред, стремена отстрани и нещо като сгъваемо легло, закрепено отзад. Обаче не се виждаха никакви коне.

Седлата се носеха по въздуха, а стремената им бяха на около метър от земята. Хуманоидите седяха спокойно върху седлата си и се взираха в Тейн... както и той в тях.

Най-сетне Тейн стана и пристъпи напред. Тогава тримата скочиха на земята и също тръгнаха към него, а седлата останаха да висят във въздуха – точно така, както ги оставиха.

Тейн тръгна напред, тримата също. Вървяха, докато разстоянието между тях се стопи на два метра и тогава спряха.

– Казват ти здрасти – рече Бийсли, – а също и добре дошъл.

– Ами, добре тогава, кажи им, че... ей, я чакай! Ти откъде знаеш всичко това?!

– Мармотчо ми казва и аз ти го предавам. Значи, ти ще казваш на мен, аз – на Мармотчо, а той – на тях. Така трябва ад стане. Той затова е тук.

– Брей, да му се... – избъбри смаяно Тейн. – Излиза, че ти наистина можеш да говориш с тях.

– Нали ти казах, че мога?! – възмути се Бийсли. – Казвал съм ти, че и с Таусър мога да говоря, но ти ме мислеше за луд.

– Телепатия е! – възкликна Тейн.

Ставаше все по-лошо. Не стигаше това, че плъхообразните същества знаеха всичко, ами сега знаеха и за Бийсли.

– Какво рече, Хайръм?

– Няма значение – отвърна Тейн. – Кажи на този твой приятел да им преведе, че се радвам да се запозная с тях и дали мога с нещо да им помогна.

Той стоеше и притеснен поглеждаше към тримата хуманоиди. Забеляза, че жилетките им имаха много джобове, които бяха издути – натъпкани навярно с техния тютюн, техните носни кърпички, техни джобни ножчета и други подобни.

– Те казват – рече Бийсли, – че искат да направят трампа.

– Трампа ли?!

– Ами да, Хайръм. Нали знаеш: искат да изтъргуват нещо?! – рече Бийсли и тихичко се изкиска. – Представи си само – да се разкрийт пред един търгаш, при това янки! Хенри така казва за тебе. Казва, че си способен да смъкнеш кожата от гърба на някого по най-мазния...

– Остави Хенри на мира! – сряза го Тейн. – Нека поне веднъж да не го намесваме в нещо.

Тейн седна на земята, трите същества също седнаха и се обърнаха с лице към него.

– Попитай ги какво искат да изтъргуват.

– Идеи – отвърна Бийсли.

– Идеи ли?! Но това е лудост...

И в същия миг Тейн разбра, че не е.

От всички стоки, които можеха да се продадат на един чужд народ, идеите бяха най-ценните и най-лесните за търгуване. Нямаше нужда от складове, не разстройваха икономиката (поне не веднага) и приносът им към благосъстоянието на нацията беше много по-голям от този на

търговията с материални стоки.

– Попитай ги – обади се отново Тейн – какво ще искат в замяна на седлата, които яздят.

– Те искат да знаят ти какво имаш да им предложиш.

Ето този въпрос бе най-голямата пречка, защото на него много трудно можеше да се намери отговор.

Автомобили и камиони – двигателите с вътрешно горене... е, може би не. Защото те вече си имаха своите седла. В очите на тези същества Земята бе остаряла от гледна точка на транспорта.

Жилищната архитектура... не, тази идея едва ли струваше нещо, а пък и Тейн бе видял онази къща... Значи, те разбираха от къщи.

Платове? Не, те си имаха платове.

Боя, мислеше си Тейн. Може би нямаха боя.

– Виж дали се интересуват от бои – рече Тейн на Бийсли.

– Питат какво е това. Моля те, обясни им.

– Добре, тогава. Чакай сега – това е предпазно вещество, което може да се нанесе почти върху всяка повърхност. Съхранява се лесно и се нанася. Предпазва от атмосферното влияние и от корозията. Използва се също и за украса. Произвежда се във всякакви цветове, а не е и скъпо.

– Мислено свиват рамене – каза Бийсли. – Заинтригувани са, обаче съвсем слабо. Биха те слушали още. Хайде, кажи им още нещо.

„Така е по-добре“, помисли си Тейн.

От такава приказка той разбираше. Намести се по-добре и леко се наведе напред, оглеждайки безизразните, абаносови лица и опитвайки се да разгадае мислите им.

Не можеше да ги разбере. Тези три лица бяха най-безизразните, които Тейн бе виждал някога.

Всичко му бе вече познато – все едно си беше у дома. Той бе в стихията си.

А в тримата отсреща някак подсъзнателно усети, че има най-добрата търговска оферта, която някога бе получавал в живота си. И точно това го развесели и оживи.

– Кажи им – рече Тейн, – че не съм съвсем сигурен какво искат да чуят. Може би съм говорил прекалено бързо. В края на краищата идеята за боята е адски ценна.

– Те казват, че не се интересуват особено. Но би ли им разказал още нещо, просто от уважение към тях?

„Захапаха вдицата значи“, помисли си Тейн. Само да можеше умно да изиграе козовеите си...

И той се нагласи удобно, готов да се пазари както трябва.

* * *

Няколко часа по-късно дойде Хенри Хортън. Придружаваше го някакъв доста зализан господин, който беше безупречно издокаран и стискаше някаква голяма папка под мишница.

Хенри и господинът спряха до стълбите, напълно слисани.

Тейн бе клекнал на земята пред една дъска и мацаше боя по нея, а извънземните го наблюдаваха. От петната боя по телата и дрехите им личеше, че и те бяха работили с боята. Навсякъде по земята се търкаляха боядисани на половина дъски и десетина стари кутии с боя.

Тейн вдигна поглед и видя Хенри и господина.

– Надявах се, че все пак някой ще дойде – рече Тейн.

– Хайръм – каза Хенри, придавайки си много по-важен вид отколкото друг път, – разреши ми да ти представя мистър Ланкастър – представител на ООН.

– Драго ми е, сър – отвърна Тейн. – Чудя се, дали не бихте...

Хенри го прекъсна с царствен жест и рече:

– Мистър Ланкастър малко се затрудни, докато си пробие път през тълпата отвън. Така че аз му предложих помощта си. Вече му обясних нашия общ интерес в това начинание.

– Много любезно беше от страна на мистър Хортън – каза Ланкастър. – Онзи глупав сержант...

– Въпрос на умение да се работи с хора – рече Хенри.

Обаче Тейн разбра, че забележката на Хенри не направи впечатление на човека от ООН.

– Мога ли да ви попитам, мистър Тейн – каза Ланкастър, – какво точно правите?

– Правя трампа – отвърна Тейн.

– Трампа ли? Колко странен израз...

– Стара дума. Янките много я употребяват – рече бързо Хенри. – Има някои особени нюанси в значението. Когато човек търгува с някого, той разменя стока, но когато извършва трампа, той се готви да смъкне кожата на другия.

– Интересно – рече Ланкастър. – Значи вие се каните да смъкнете кожата на господата в небесно сините одежди...

– Хайръм е най-способният прампадгия тук – обяви гордо Хенри. – Той има магазин за антики и трябва здравата да се пазари...

– А мога ли да запитам – поде отново Ланкастър, успявайки найсетне да прекъсне Хенри, – какво правите с тези кутии боя? Тези

господа бъдещи купувачи на боя ли са или...

Тейн захвърли дъската и скочи на крака, ядосан.

– Защо не млъкнете вие двамата?! – изкрещя той. – Откакто дойдохте, се опитвам да ви кажа нещо, но не мога да взема думата от вас. Казвам ви, че работата е много сериозна...

– Хайръм! – възкликна Хенри ужасен.

– Няма нищо – рече човекът от О.О.Н. – Ние наистина много се разбъбрихме. Е, мистър Тейн?

– В затруднено положение съм – отвърна Тейн – и имам нужда от помощ. Продавам на тези господа идеята за боята, но не зная нищо по този въпрос – основните принципи, начин на производство, какво включва то...

– Но, мистър Тейн, след като им продавате боята, какво значение има...

– Аз не им продавам боята! – изкрещя Тейн. – Продавам им идеята, принципа! Това е нещо, което никога не им е хрумвало и са заинтригувани. Предложих им идеята за боята срещу идеята за техните седла и почти успях да...

– Седлата ли? Имате предвид онези неща, които висят във въздуха?

– Точно така! Бийсли, би ли помолил някой от приятелите ни да демонстрира седлото си?

– На драго сърце, Хайръм – рече Бийсли.

– Какво общо има Бийсли с тази работа? – попита Хенри.

– Бийсли е преводач. Предполагам, че ти ще го наречеш телепат. Нали знаеш, че винаги говори за това как умее да си приказва с Таусър?

– Бийсли винаги говори разни врели-некипели.

– Но този път не е така. Той казва на Мармотчо – това смешно чудовище, онова което искам да кажа, Мармотчо предава на извънземните, извънземните – на Мармотчо, той – на Бийсли, а Бийсли – на мен.

– Невероятно! – изсумтя Хенри. – Бийсли няма мозък дори за... какъв каза ти, че е?

– Телепат – отвърна Тейн.

Един от извънземните стана и се качи върху седлото си. Поязди малко напред-назад, сетне скочи от него и отново седна на земята.

– Забележително! – възкликна човекът от О.О.Н. – Това е нещо като антигравитационно устройство, което човек може напълно да управлява. Наистина бихме могли да го използваме!

Представителят на О.О.Н. потърка с длан брадичката си.

– И смятате да им дадете идеята за боята срещу идеята за седлото?

– Точно така – рече Тейн, – но ми е нужна помощ. Трябва ми химик или производител на бои, или просто някой, който да обясни как се прави боята. Трябва ми също професор или някой друг, който да разбира от седла, когато извънземните започнат да ми обясняват за седлата.

– Ясно – рече Ланкастър. – Да, наистина това е проблем. Мистър Тейн, вие струва ми се сте доста прозорлив човек...

– О, и още как! – възкликна Хенри, – Хайръм е много умен.

– Тогава разбирате, предполагам – рече човекът от ООН, – че тази процедура е извънредно необичайна...

– Не е вярно! – избухна Тейн. – Просто такава е практиката им. Откриват планета, а после разменят идеи. Така са правили и с другите планети и продължават да го правят вече толкова много години. Искат само идеи. И то нови идеи, защото по този начин се изгражда технология и култура. А те имат много идеи, сър, които човешката раса може да използва.

– Точно там е работата – рече Ланкастър. – Това е може би най-важното нещо, което се е случило на нас, хората. В съвсем кратък период от време ние можем да получим сведения и идеи, които ще ни тласнат (поне теоретически) с хиляда години напред. А в такава важна работа трябва ад участват експерти...

– Но вие няма да можете да намерите друг, който да се пазари по-добре от Хайръм! – възнегодува Хенри. – Когато човек се пазари с него и кътните му зъби дори не са в безопасност. Защо не го оставите на спокойствие? Той ще ви свърши работата. Вие си свикайте експертите и плановиците, но нека Хайръм да е на предна линия. Тези приятелчета тук показаха, че го приемат и че искат да работят с него, а какво повече може да иска човек? Просто му помогнете малко!

Бийсли дойде при тях и погледна човека от ООН право в лицето.

– Няма да работя с никой друг – рече той. – Ако изритате Хайръм, аз си отиват заедно с него. Хайръм е единственият, който с е е отнасял към мен по човешки...

– Ето, видяхте ли! – извика тържествуващо Хенри.

– Един момент, Бийсли! – рече човекът от ООН. Можем да се погрижим за интересите ви. Предполагам, че един преводач в ситуация като тази би трябвало да получава доста голяма заплата.

– Парите не значат нищо за мен – рече Бийсли. – Те не могат да ми купят приятели. Хората ще продължават да ми се присмиват.

– Истината ви казва, мистър – предупреди го Хенри. – Никой друг не може да бъде такъв инат като Бийсли. Познавам го, защото работеше

при нас преди.

Човекът от ООН изглеждаше объркан, но ни най-малко не се отчая.

– Ще ви трябва доста време – отбеляза Хенри, – за да намерите друг телепат, а още по-малко пък такъв, който да говори с тези тук.

Човекът от ООН изглеждаше така, сякаш някой го бе сграбчил за гърлото.

– Съмнявам се – каза той, – че на тази земя може да се намери друг като него.

– Ами, добре тогава – рече грубовато Бийсли. – Дайте да решим най-сетне, че няма да вися тук цял ден.

– Дадено! – извика човекът от ООН. – Вие двамата действайте. Моля ви, действайте! Не можем да оставим такъв шанс да ни се изплъзне. Има ли нещо, което бихте искали? Нещо, което да направят за вас?

– Да, има – отвърна Тейн. – Скоро ще започнат да идват нашите хора от Вашингтон и разни баровци от други страни. Просто ги дръжте надалече от мене.

– На всички ще обясня много внимателно. Никой няма да ви пречи.

– Трябва ми също химик и някой, който разбира от седла. Трябват ми спешно. Мога да задържа тези приятелчета, но няма да е за много дълго.

– Ще имате всеки, когото пожелаете – рече мъжът от ООН. – Абсолютно всеки! Само за няколко часа ще бъдат тук. А след ден-два ще имате цял екип от експерти, които ще бъдат на разположение и ще чакат само да ги повикате.

– Вие много ни помогнахте, сър – рече мазно Хенри. – Хайръм и аз високо оценяваме това. А сега, след като нещата се уредиха, нека ви кажа, че навън чакат репортерите. Те ще искат да чуят вашето мнение.

Изглежда на човека от ООН не му беше в кръвта да се опъва. Той се подчини и двамата с Хенри се заизкачваха по стълбите.

Тейн се озърна и зарея поглед в пустинята.

– Ама че голям преден двор – рече той.

КРАЙ

© 1958 Клифърд Саймък
© Вилиана Данова, превод от английски

Clifford Simak
The Big Front Yard, 1958

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1686>]